

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ CỦA STINE

R.L. STINE'S GHOSTS OF FEAR STREET

TRÒ CHƠI TRỐN TÌM

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 1

- Chị Randy! Chị Randy! - Cô em gái nhỏ Baby đang đập cửa phòng tôi. - Mẹ bảo sắp cho chị một trận đấy!

Con bé cười rúc rích. Nó rất thích xem tôi gập rầy rà. Cũng tại bởi chính nó luôn bị rầy rà.

Tôi chẳng thèm để ý đến Baby, hét vọng xuống nhà với mẹ:

- Mẹ đừng cầu nhàu nữa! Con xuống bây giờ đây!

- Con sắp bị muộn rồi đấy! - Mẹ hét vọng lên.

- Con biết rồi! - Con không nhanh hơn được đâu!

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến trường cấp hai Shadyside(1). Tôi không muốn đi muộn. Song tôi cũng chẳng muốn xuất hiện với bộ dạng ngớ ngẩn. Tôi thử tất cả các bộ quần áo trong tủ. Chưa có bộ nào vừa ý cả. Những bộ quần áo tôi có trông đều quá trẻ con, mà đây là điều cuối cùng tôi cần.

(1) Bóng tối

Tôi đã mười hai tuổi nhưng mọi người lại luôn nghĩ rằng tôi trẻ con hơn tuổi đó.

Tôi lại không thấy thế. Tôi cho rằng mình có khuôn mặt khá già dặn. Tôi nhỏ bé nhưng rắn rỏi. Song tôi cũng không nhỏ bé lắm đâu vì tôi chưa phải là cô bé thấp nhất lớp ở trường cũ.

Một số người thường tỏ ra ngốc nghếch. Họ chẳng thèm nhìn vào hiện thực gì cả.

Tôi ngắm nghía mình trước gương, kéo lại cạp quần bò. Bọn trẻ của trường Shadyside mặc gì không biết? Tôi chẳng biết nữa. Tôi chỉ mới sống ở đây có hai ngày.

Gia đình tôi gồm tôi, mẹ, bố và con em gái ngờ nghệch của tôi vừa chuyển từ Maine đến Shadyside này. Chúng tôi sống ở phố Fear(2).

(2) phố Kinh Hoàng

Theo tôi cái tên phố này thật lạ. Phố Fear. Có vẻ không mang tính đón chào cho lắm.

Ngay cả những người đã sống lâu ở đây cũng cho là cái tên phố lạ lùng. Hôm chúng tôi chuyển đến, tôi ra bưu điện với mẹ, cô nhân viên bưu điện đã nhìn chúng tôi với vẻ khôì hải khi mẹ đọc địa chỉ của chúng tôi.

Cô ấy nhướn mày lên đọc to:

- Phố Fear sao?

Tôi nghĩ cô nhân viên bưu điện hơi khác thường. Cô ấy nhìn tôi chăm chú một hồi rồi hỏi tôi bao nhiêu tuổi.

- Mười hai ạ. - Tôi trả lời.

- Thế thì cháu sẽ là người đó. - Cô ấy kết luận.

Hai mẹ con tôi ngơ ngác nhìn nhau.

- Người nào ạ? - Tôi không thể không hỏi lại.

- Cháu sẽ sớm biết thôi, nếu cháu không cẩn thận. - Cô ấy trả lời một cách bí hiểm.

- Ngày mừng mười tháng sáu là một bước ngoặt. Cháu đã chuyển đến thị trấn này vào một thời điểm tuyệt vời.

Vâng, đúng, tôi nghĩ thầm. Tuyệt làm sao khi bắt đầu học trường mới vào thời điểm gần cuối năm. Tôi phải hoàn thành nốt tháng học cuối cùng của chương trình lớp sáu cùng một lũ bạn học mà tôi chưa hề biết.

Còn những ai chưa biết tôi. Ai sẽ là người để mắt đến tôi đầu tiên, tôi nghĩ bụng, tới trường mình sẽ biết ngay liệu trông mình có khác người hay không.

Tôi tháo cái quần bò và thử chiếc quần liền áo màu ghi xám. Tôi không biết bộ này có hợp với mái tóc màu nâu của tôi không nữa. Mẹ chạy vội vào phòng tôi.

- Randy, con thử thêm một bộ quần áo nào nữa là mẹ hét lên đấy. Bộ này là cuối cùng.

- Mẹ bảo chị ấy đi mẹ. - Baby léo nhéo.

Tôi lè lưỡi với Baby. Nó lè lưỡi lại tôi.

- Các con! - Mẹ quát to.

Mẹ có thể tỏ ra rất nghiêm khắc khi mẹ muốn thế. Bộ quần áo liền này xem ra cũng không tệ. Tôi vớ vội cặp sách và lao ra khỏi nhà.

Baby còn cất giọng the thé trêu với theo tôi:

- Chị sẽ bị muộn! Chị sẽ bị muộn! Ha ha ha ha ha!

Có ai muốn nhận một đứa em gái bảy tuổi như thế không?

Tôi hối hả đi dọc phố Fear và rẽ ngoặt sang đường Park Drive. Khi tới đường Hawthorne, tôi bắt đầu chạy.

Trường cấp hai Shadyside đã thấp thoáng đằng trước mặt. Cửa trường đóng im ỉm, sân trường vắng tanh. Tôi bị muộn mất rồi.

Khung cảnh sân trường vắng lặng làm bụng tôi tự nhiên thắt lại. Chắc là tại lo lắng. Tôi chạy lên bậc thềm và giật cánh cửa.

Khóa rồi!

Tôi hoảng hốt. Khóa luôn ngày đầu tiên của tôi đến trường rồi! Xin đừng để điều này là sự thật.

Tôi thử rung cánh cửa lần nữa. Nó chẳng hề nhúc nhích.

Tôi muốn phát khóc lên. Mình phải làm gì bây giờ?

Tôi tự nhủ phải bình tĩnh lại. Cửa không thể khóa được, tôi tự nhủ. Cửa không khóa nhốt tất cả bọn trẻ

bên trong trường được. Không, không thể nào.

Cách suy nghĩ này giúp tôi nhìn sự việc đỡ đi. Đôi khi tôi hay bị hoảng sợ, bạn biết đấy. Bởi vì tôi hay tưởng tượng.

Nhưng tôi cũng là người khá lý trí. Tôi có thể nhìn vào hiện thực. Nó giúp tôi không để trí tưởng tượng đi quá xa.

Tôi ra sức đẩy mạnh cánh cửa một lần nữa và bây giờ thì nó mở ra. Mặt lý trí của mình đã đúng, tôi thầm nghĩ. Như mọi khi. Cánh cửa có thể bị kẹt. Không có lý do gì phải hoảng hốt.

Tiếng bước chân tôi vang lên rõ mồn một khi tôi sải chân đi qua đại sảnh trống không. Tôi sốc lại ba lô và lo lắng vặn xoắn lọn tóc mình. Tôi phải đến trình diện tại phòng hiệu trưởng. Nhưng tôi chưa biết nó nằm ở đâu.

Tôi đi ngang qua từng dãy từng dãy lớp học, tất cả đều đóng im ỉm. Qua cánh cửa lớp, tôi nghe vọng ra tiếng giáo viên và tiếng bàn ghế kêu cọt kẹt. Âm thanh này càng làm cho sự tĩnh lặng của đại sảnh trở nên đơn độc hơn.

Tôi thầm mong mình không gặp rắc rối vì việc đi muộn này. Họ không thể phạt một cô bé vào cái ngày đầu tiên cô ấy tới trường được, phải không nhỉ?

Tôi đi ngang qua một tấm bảng tin to gắn trên tường. Trên đó dán đầy những thông báo và những phần thưởng cuối năm. Ở một góc bảng ai đó còn dính vào một tờ lịch to tướng. Tờ lịch của tháng năm và tháng sau được đánh dấu chữ x vào tất cả các ngày cho đến ngày hai mươi hai tháng năm - tức ngày hôm nay. Một ngày khác được đánh khoanh mực đỏ là ngày mừng mười tháng sáu.

Tôi tự hỏi đó có phải là ngày tổ chức một trò chơi lớn. Ngày mừng mười tháng sáu có cái gì đó khá quen thuộc. Tôi đã nghe nói đến ngày này ở đâu rồi, tôi nghĩ bụng. A, người phụ nữ kỳ lạ ngoài bưu điện, tôi sức nhớ ra. Cô ấy đã nói đến ngày này.

Phía trên cùng tờ lịch tôi trông thấy có một dòng chữ viết ngoằn ngoèo:

18 NGÀY NỮA LÀ ĐẾN SINH NHẬT PETE

Con số có vẻ lem nhem vì bị tẩy xóa nhiều lần.

Ồ, tôi thốt lên. Pete là ai thế nhỉ. Hẳn cậu ta phải nổi tiếng lắm nên cả trường mới trông đợi ngày sinh nhật của cậu ta đến thế.

Tôi dời mắt khỏi bản tin và đi sang góc hành lang.

- Ôi! - Tôi bật kêu lên rồi đứng sững lại. Chân tôi trượt đi một đoạn trên sàn nhà bóng loáng.

Một cậu bé đang lao đảo đi về phía tôi. Nhưng trông không bình thường.

Cậu ta cúi người về đằng trước, tay ôm đầu. Trông mặt cậu ta xanh một cách kỳ lạ. Chắc cậu ta bị ốm, tôi nghĩ bụng.

Cậu ta rên lên đau đớn:

- Cứu. - Cậu ta chìa ra hai bàn tay đầy máu. Một dòng máu đang chảy ròng ròng từ vết thương kinh khủng trên đầu cậu.

Tôi thét lên khi cậu bé loạng choạng ngã vào người tôi.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 2

- Cứu! - Tôi hét lên.

Tôi cố sức chạy nhưng hai chân như dính chặt xuống sàn nhà.

Cậu bé ngã chúi mặt, hai tay dính bê bết máu. Tôi vội né người qua một bên.

Cậu ta bật rên rỉ:

- Đầu tôi... đau...

Cảm thấy hơi hồi hận, tôi cuối gập người xuống bên cậu ta:

- Cậu... cậu không sao chứ? - Tôi hỏi.

Một câu hỏi ngu xuẩn. Máu đang tứa ra đầy mặt cậu ta thế kia. Bất cứ ai trông thấy cũng không thể nói rằng cậu ta không sao.

Cậu bé rên rỉ to hơn. Một giáo viên lớp cạnh đó mở cửa lối đầu ra hành lang.

- Ở đây sao ồn ào thế? - Cô lên tiếng hỏi.

Cậu bé máu me be bét lập tức đứng thẳng dậy.

- Em xin lỗi, thưa cô Munson. - Cậu ta nói.

Cậu ta vội vã bỏ đi, trông khỏe khoắn lạ thường.

Cô Munson nhìn sang tôi.

- Em... em định đi đâu?

- Dạ, em... em là học sinh mới. - Tôi lắp bắp. - Phòng hiệu trưởng ở đâu ạ?

Nét mặt cô giáo giãn ra đôi chút.

- Đi hết hành lang này rồi rẽ phải. Chào mừng em đến Shadyside! - Cô đóng sập cửa lớp lại.

Tôi đi đến phòng hiệu trưởng. Chuyện gì xảy ra với cậu bé bị chảy máu thế nhỉ? Tôi băn khoăn.

Chợt tôi nghe có tiếng rầm rập đằng trước mặt rồi một cô gái cao lớn hiện ra ở khúc rẽ, chạy băng băng về phía tôi. Cô bạn này mặc một cái váy dài màu xanh lá cây có khung sắt tròn ở dưới. Mái tóc cô ta được búi gọn ghê dưới một chiếc mũ rộng vành có dây buộc màu trắng.

Một ngôi trường kỳ quặc, tôi nghĩ thầm.

Cô gái dừng lại.

- Bạn có nhìn thấy một bạn trai chạy qua đây không? - Cô bạn hỏi tôi. - Mà có máu chảy ròng ròng từ đầu ấy!

Tôi gật đầu:

- Có chuyện gì xảy ra với cậu ấy thế?

Cô bạn cười phá lên.

- Chẳng xảy ra chuyện gì cả. Đây là hóa trang thôi. Bọn tớ trong đội kịch của trường và Lucas đóng vai gã đàn ông bị giết.

- Ôi. - Tôi nhẹ nhõm thốt lên.

- Sáng nay bọn tớ có buổi diễn tập. - Cô bạn nói. - Bạn là người mới đến hả? Tớ chưa trông thấy bạn bao giờ.

Tôi mỉm cười.

- Tớ là Randy Clay. Hôm nay là ngày đầu tiên của tớ.

- Thật thế hả? - Cô bạn kêu lên. - Thế thì cậu là học sinh mới rồi. Mới thực sự.

- Ừ. - Tôi đáp, thấy hơi bối rối. - Tớ là học sinh mới. Thế thì có vấn đề gì lớn nhĩ?

- Ôi, tớ phải đi rồi. - Cô bạn vội vã nói. - Tớ muộn mất. Rất vui được gặp bạn, Randy. Tớ là Sara Lewis. Hy vọng sẽ gặp lại. Tạm biệt!

Cô bạn chạy như bay qua dãy hành lang, chiếc váy có khung sắt bông bênh theo nhịp chạy.

Tôi tiếp tục đi đến phòng hiệu trưởng, vừa đi vừa lắc đầu ngẫm nghĩ. Sao thế nhĩ? Tôi băn khoăn. Tại sao mọi người đều lạ lùng như vậy?

Tôi đứng lại trước cửa lớp sáu của mình và hít một hơi dài lấy bình tĩnh. Tôi sắp gặp gỡ những cô cậu mà từ nay sẽ trở thành bạn học của tôi - nếu như họ thích tôi. Và nếu tôi thích họ.

Tôi khẽ đẩy cánh cửa ra và bước vào. Cô giáo, một phụ nữ trẻ tuổi nhỏ nhắn với mái tóc ngắn sẫm màu, quay từ bảng ra nhìn tôi. Cô nở nụ cười.

- Miranda Clay phải không? - Cô giáo cất tiếng hỏi.

Tôi gật đầu.

- Mọi người gọi em là Randy ạ.

- Cô là cô giáo Hartman. Chào mừng em đã đến. Sao em không ngồi vào cái bàn trống dãy thứ ba đi?

Khi tôi bước lại chỗ bàn trống, trong lớp liền nổi lên tiếng xì xào. Bọn trẻ chăm chú quan sát tôi rồi quay sang thì thầm với nhau.

Tôi cố trấn an mình đã không cảm thấy lạ. Chúng chỉ băn khoăn xem mình là ai thôi mà, tôi tự nhủ.

Tôi ngồi xuống cạnh một cô bé khá xinh có mái tóc màu hoe lượn sóng. Cô quay sang nhìn tôi, mắt mở to.

- Xin chào. - Tôi lên tiếng.

Cặp mắt cô bé lại mở to hơn. Cô ta rời mắt khỏi tôi và quay sang thì thầm gì đó với cô bạn tóc đỏ ngồi

kể bên.

Cái gì thế không biết? Tôi tự hỏi. Sao họ phải thì thầm?

Có lẽ họ không thì thảo về mình đâu, tôi thầm nhủ. Chắc mình nhạy cảm quá đấy thôi.

- Trật tự nào! - Cô Hartman hô to.

Tiếng xì xào dần dần im hẳn.

Cô Hartman nói với tôi:

- Em sẽ dự kỳ thi tốt nghiệp trong vòng tuần lễ cuối năm. Em đã từng tham dự một kỳ thi tốt nghiệp nào chưa Randy?

Tôi lắc đầu.

- Đừng lo. Chưa bạn nào học lớp sáu dự kỳ thi đó cả. Ngay bây giờ chúng ta sẽ bước vào giai đoạn học tập và chuẩn bị. Tốt nhất là không nên để đến phút cuối mới...

Trong khi cô giáo nói, tôi đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Có vẻ những đứa trẻ khác cũng không quan tâm mấy đến bài huấn thị về học hành của cô Hartman. Một số đứa đang liếc trộm hoặc nhìn thẳng vào tôi. Còn hai cô bé ngồi sát tôi lại bắt đầu thì thảo trao đổi.

Cuối cùng thì chuông cũng reo và chúng tôi được nghỉ giải lao. Cả lớp hối hả lao ra khỏi căn phòng. Có hai đứa gật đầu và nói " Xin chào " với tôi.

- Cậu có biết chơi môn bóng mềm không? - Một bạn gái hỏi khi chúng tôi đi về đại sảnh. Cô bạn này trông mũm mĩm với mái tóc đen dài buộc rù sau lưng. Đứng bên cạnh cô ta là một cậu con trai cao, tóc vàng hoe.

- Biết chút chút. - Tôi đáp.

- Bọn tớ muốn thành lập một đội bóng mềm nam nữ phối hợp để thi đấu vào hè này. - Cậu bạn trai giải thích. Cậu này có kiểu cười khá thân thiện và dễ chịu. Tôi đoán cậu ta là người tốt.

- Tớ là Megan. Cô bạn giới thiệu. - Còn đây là David.

- Chào. - Tôi nói.

- Tớ sẽ đến phòng dụng cụ và mượn vợt. - David nói. - Chúng mình có thể luyện tập một chút trong giờ giải lao.

- Chờ cậu ấy ngoài này nhé. - Megan đề nghị. Chúng tôi cùng đi lại chỗ có ánh nắng chói chang.

Cách đây vài bước tôi trông thấy cô bạn tóc hoe - Laura - cùng bạn của ta, Maggie. Chúng quay lại. Laura giơ tay chỉ tôi.

Tôi cố không để ý đến chúng nhưng thấy không yên tâm. Chúng có vấn đề gì ấy nhỉ? Tôi tự hỏi.

- Tớ sẽ quay lại ngay. - Tôi bảo Megan. - Tôi vội vã chạy vào phòng vệ sinh nữ.

Có gì không ổn với mình nhỉ? Tôi nhủ thầm. Mình bị dính cái gì vào răng chẳng? Hay tóc mình bị dựng lên?

Tôi nhìn nhanh kiểm tra mình trong gương.

Mũi tôi không có mụn, má tôi cũng chẳng dính tí mực tím nào cả, trên trán chẳng hề hiện lên dòng chữ ý nói " kẻ ngớ ngẩn "! Chẳng có dấu hiệu gì tương tự thế hết!

Không có điều gì có thể lý giải cách nhìn khác thường của hai đứa con gái kia cả.

Tôi vội chạy ra ngoài. Megan đã tập hợp được một vài đứa bạn tham gia chơi bóng mềm. Sara, cô bạn tôi đã gặp lúc trên hành lang cũng có trong số đó.

David quay lại mang theo bóng và vợt.

- Sao cậu không chơi ở vị trí hậu vệ? - David hỏi.

Tôi thường chơi ở vị trí hậu vệ. Có luật nào quy định chơi hậu vệ là phải thấp bé đâu?

Dù sao thì tôi cũng luôn chơi tốt ở vị trí này.

Laura và Neggie không chơi. Chúng đứng ngoài và quan sát.

Sáng hôm sau tôi trông thấy Sara đang đứng cạnh bản tin ở đại sảnh. Cô ấy cầm một cái bút và đang mãi đọc thông báo trên bảng.

- Xin chào. - Tôi lên tiếng. - Có gì thế?

Cô mỉm cười.

- Chào cậu, Randy. - Cô chỉ dòng thông báo mình đang đọc. - Tớ nghĩ mình phải đăng ký làm việc này.

Dòng thông báo có ghi:

AI XUNG PHONG LÀM BÁNH SINH NHẬT CHO PETE, HÃY GHI TÊN VÀO ĐÂY.

Lại cái cậu Pete đó. Không thể tin nổi. Đúng là mọi người đang ghi tên tình nguyện làm bánh cho cậu ta thật.

- Thế là thế nào? - Tôi ngạc nhiên hỏi. - Pete là ai đấy?

- Cậu biết không? - Sara hỏi.

- Ừm...

Đột nhiên tôi cảm giác có ai đứng sau mình. Hơi thở nóng nóng phả vào gáy tôi. Tôi giật nảy người và quay phắt lại. Sara cũng ngoái đầu lại.

Laura đang đứng đó, ngھn cổ qua vai chúng tôi để đọc thông báo. Cô ta bước đến sau lưng chúng tôi khê khàng đến nỗi chúng tôi không hề biết cho tới khi chúng tôi nhận thấy hơi thở của cô.

Cô ta liếc xéo danh sách những người ghi tên. Cô ta nhướn lông mày lên. Rồi cô ta thì thào điều gì đó với tôi. Giọng của cô ta lờ lờ như gió chứ không phải là thì thào nữa.

Có phải Laura thực sự vừa nói điều gì có nghĩa với tôi?

Nghe có vẻ như:

- Mày hãy coi chừng!

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vài ngày sau, tôi đang len lỏi đi qua căng tin chật cứng người để tìm Sara hoặc Megan hay David. Bọn trẻ quanh tôi đang cười nói, là hét, pha trò, huyền não cả căn phòng. Tôi cảm thấy lòng mình dịu lại đôi chút.

Lần đầu tiên ngôi trường này có vẻ bình thường, tôi nghĩ bụng. Cả tuần nay tôi có cảm giác mình như con vật được triển lãm ở sở thú. Mọi người ai cũng nhìn cô bé mới đến.

Chợt tôi trông thấy Laura và Meggie. Dường như Meggie là bạn tri kỷ hay cái gì đó của Laura. Tôi chưa hề thấy nó nói chuyện với ai khác ngoài Laura.

Thật cảm động.

Cầm chắc khay đồ ăn của mình trên tay, tôi thân nhiên đi qua bàn chúng đang ngồi.

- Cứ chờ đấy. - Laura nói lầm rầm. - Chờ đến ngày mừng mười ấy.

Hai tay tôi bắt đầu run lên. Lần này thì tôi biết mình không tưởng tượng. Có phải Laura đang đe dọa tôi?

Điều gì sẽ xảy ra vào ngày mừng mười? Tôi biết ngày mừng mười tháng sáu là sinh nhật Pete. Nhưng tôi vẫn chưa biết Pete là ai.

Tôi không biết phải làm gì. Tay tôi run đến mức tôi sợ sẽ đánh rơi khay thức ăn giữa đường mất.

Bỗng nhiên tôi trông thấy ai đó ngồi góc phòng đang vẫy mình. Một cậu bé có mái tóc đen quăn.

Tôi chẳng biết cậu ta. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi phải làm cái gì đó - bất cứ cái gì.

Tôi muốn thoát khỏi Laura và Meggie càng nhanh càng tốt. Thế nên tôi vội vã bước hay ra chỗ cậu ta.

- Chào. - Cậu ta nói. - Bạn muốn ngồi với tớ không?

- Có. - Tôi đáp. Tôi vẫn chưa biết cậu bạn này nhưng có vẻ cậu ta lại biết tôi.

- Tớ đoán là hôm trước tớ đã làm bạn phải hoảng. - Cậu bạn nói. - Tớ xin lỗi về chuyện này. Hình như trang phục đó đã làm giảm tính cách của tớ.

Tôi chăm chăm nhìn cậu ta. Cậu ta nói cái quái gì thế nhỉ?

- Tên tớ là Lucas. - Vừa nói cậu ta vừa cầm cái bánh sandwich lên.

Lucas? Tôi nghĩ thầm. Nghe quen quá nhỉ. Ôi, đúng rồi. Lucas! Các cậu có đầu đầm đìa máu!

- Tớ là Randy. - Tôi giới thiệu lại. - Tớ không nhận ra bạn ngay. Ý tớ là vì mặt bạn không có máu chảy ròng ròng xuống.

Lucas bật cười.

- Bạn sẽ tới xem vở kịch chứ? - Cậu ta hỏi. - Nó sẽ trình diễn vào tuần cuối năm học.

- Chắc chắn rồi. - Tôi đáp. - Vở đó nói về cái gì?

- Một câu chuyện rung rợn của thám tử Sherlock Holmes. - Lucas đáp. - Người đóng vai Sherlock luôn làm rối tung mọi chuyện. Bạn có biết David Slayter không?

- Biết. Cậu ấy học cùng lớp tớ.

- Cậu ta là ngôi sao của vở kịch. - Lucas nói tiếp.

- Nhưng cậu ta rất kinh khủng! Tớ không hiểu sao họ lại chọn cậu ta kia chứ.

Tôi mở giấy gói đồ ăn màu nâu của mình và lấy ra một quả táo. Tôi thường thích ăn món tráng miệng trước.

- Thế thì tệ quá. - Tôi vừa cắn táo vừa nói. Tôi liếc quanh căn phòng và bắt gặp Laura và Maggie đang theo dõi mình. Chúng nó lập tức quay mặt đi chỗ khác.

- Bạn sống ở đâu vậy? - Lucas đột nhiên hỏi.

- Phố Fear. - Tôi đáp.

- Thật không? Tớ cũng sống ở phố Fear. Đừng có nghe những câu chuyện người ta kể về nó. Tớ sống ở đây từ bé rồi mà chẳng có gì tồi tệ xảy ra với tớ cả.

Những câu chuyện à?

- Chuyện nào? Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Lucas nhún vai.

- Người ta hay cả những chuyện điên rồ về phố Fear. Có lẽ là bầy cái thành phố.

- Công nhận tên phố hơi khác thường. - Tôi thừa nhận.

- Bạn có biết khu nghĩa trang nằm cuối phố không? - Lucas hỏi. - Vài đứa nói có ma. Đứa bạn hàng xóm nhà tớ còn kể nó đã đạp xe ngang qua nghĩa trang trước khi trời tối. Nó bảo bỗng nhiên một người phụ nữ cao lớn xuất hiện và chắn ngang đường nó. Nhưng nó không kịp dừng lại. Nó đã bóp mạnh phanh song quá muộn.

- Điều gì xảy ra? Bà ta có bị thương không?

- Đây mới là đoạn kỳ lạ. - Lucas nói với tôi.

- Nó bảo - nếu bạn tin nó đấy nhé - rằng chiếc xe đạp đã đi xuyên qua người bà ta. Như thể bà ta là không khí vậy.

- Ồ! Thế bà ta là ma còn gì?

Lucas trợn mắt lên.

- Ai mà biết. Tôi nghĩ đứa bạn hàng xóm chỉ cố dọa tớ. Bản thân tớ chưa từng bao giờ trông thấy ma ở khu vực đó.

Tôi bóc giấy gói chiếc bánh sandwich thịt gà ra mà không cắn miếng nào.

Chắc Lucas nói đúng thôi, tôi nghĩ thâm. Mọi người chỉ hay thích kể mấy chuyện ma quỷ đáng sợ.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy không thoải mái. Cái tên phố Fear chẳng phải xuất phát từ chuyện gì đó tệ hại đã xảy ra. Phải thế chẳng?

Tôi ngửa cổ đón ánh nắng mặt trời chiếu vào mặt. Cảm giác thật dễ chịu khi được ra ngoài trời sau một ngày dài bức bối trong trường.

Tôi một mình đi về nhà dọc theo con đường Hawthorne Drive. Cái ba lô sau lưng nhét đầy sách vở mới làm nặng trĩu cả vai tôi.

Mình sẽ chỉ dùng những sách vở này nốt một tháng nữa là hết năm học, tôi nghĩ bụng. Có vẻ ngớ ngẩn quá.

Phía bên tay phải tôi là một cánh rừng rậm trải dài suốt dọc dãy phố Fear, nơi tôi đang sống. Mình có thể đi tắt qua rừng, tôi thầm nghĩ. Có lẽ đó là con đường ngắn nhất về nhà.

Tôi đi xiên qua đường cái và rẽ vào rừng. Bóng tối và sự tĩnh lặng chùn xuống đầu tôi như một tấm chăn. Ánh mặt trời âm áp biến mất tăm.

Đột nhiên tôi thấy ớn lạnh. Lòng tay tôi dựng đứng lên. Tôi rùng mình xoa xoa cánh tay.

Ở đây im lặng quá, tôi thầm nghĩ, ngược mắt nhìn lên những thân cây cao và những bụi lá rậm rạp. Không một tiếng chim hót líu lo hay kêu chiêm chiếp hoặc một tiếng chặc lưỡi của thú rừng. Sao không thấy chim chóc hay chỉ một con sóc thôi?

Tôi phát hiện một con đường nhỏ lầy lội có vẻ dẫn tôi đi đúng hướng. Tôi liền đi theo con đường đó. Thứ âm thanh duy nhất vang lên lúc này là tiếng loạt xoạt của lá và cành cây gãy dưới chân tôi.

Loạt xoạt, loạt xoạt, loạt xoạt.

Tôi tiếp tục dần bước thêm chừng mười phút nữa thì dừng bắt đầu thưa đi.

Mình sắp ra đến đường cái rồi, tôi thấy nhẹ cả người. Nhưng sao tôi không nghe thấy tiếng còi xe ô tô hay tiếng người nói nhỉ?

Tôi đến gần một khoảng đất rộng. Những tấm bia đá mọc trời lên từ mặt đất.

Những ngôi mộ đá.

Đây là một nghĩa trang, tôi chợt nhận ra.

Tôi thấy lạnh toàn thân.

Không được sợ, tôi tự nạt mình. Con phố nằm phía bên kia khu nghĩa trang này, chỉ ngay sau cánh rừng thôi. Mi sắp về đến nhà rồi.

Chẳng có vấn đề gì lớn cả, tôi thầm tự nhủ. Vậy thì mi sẽ băng qua nghĩa trang. Thế đã sao?

Hãy nhìn vào hiện thực. Xét cho cùng tất cả bọn họ chỉ là người chết rồi. Người chết thì không làm hại mi được. Bởi vì họ đã chết! Đúng không nào?

Tôi vội vã chạy qua những tấm bia đá lờm chờm mà không hề để ý đọc tên ghi trên đó. Mình sắp ra đến phố rồi, tôi tự nhủ.

Âm thanh duy nhất tôi nghe thấy vẫn chỉ là tiếng lá khô vỡ vụn dưới chân. Lạo xạo, lạo xạo, lạo xạo.

Nhưng bất chợt tôi cảm giác mình còn nghe thấy một âm thanh khác. Âm thanh mà tôi không muốn nghe.

Tôi đứng lại, nghe ngóng. Tôi đã mất khắp khu nghĩa trang và cả cánh rừng sau lưng. Không thấy ai hết. Không hề có thứ gì chuyển động, thậm chí một chiếc lá rơi. Tôi đi tiếp.

Lạo xạo, lạo xạo, lạo xạo.

Lại âm thanh ấy. Cái gì thế nhỉ?

Tôi đứng lại. Chờ đợi. Không thấy gì.

Thận trọng quan sát mé rừng, tôi bước tránh sang một bên.

Có cái gì đó vừa lướt qua ba lô của tôi.

- Ôi! - Tôi thét lên và quay phắt lại phía sau. Tôi bắt gặp một khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn đang cười với mình. Là một cụ già.

Không phải - là một bức tượng. Bức tượng cụ già đã chết. Ngồi trên nóc ngôi mộ của cụ.

Đang cười một cách điên dại. Cười với mình, tôi nghĩ thầm.

Mình phải biến khỏi đây. Tôi cầm cổ chạy, rầm rập, rầm rập, rầm rập.

Nhưng chợt tôi lại nghe thấy nó.

Tiếng cười rinh rích ấy. Hay là tràng cười khanh khách.

Tiếng cười của con trai.

Và cả tiếng bước chân - ngay phía sau tôi!

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tôi hoảng hốt nhìn quanh.

Không có ai.

Tôi lắng tai nghe. Không một tiếng động nào.

- Thế là đủ lắm rồi. - Tôi lẩm bẩm một mình. - Thực hư gì thì tôi cũng ra khỏi đây!

Tôi chạy thục mạng khỏi khu nghĩa trang. Tôi băng qua một khúc rừng khác rồi cuối cùng cũng ra được phố Fear, vài bước nữa là đến nhà tôi.

Tôi nhảy phắt lên thềm cửa, giật mạnh cửa ra rồi đóng sầm lại. Tôi đặt phích ba lô xuống chân cầu thang, trong lòng cảm thấy yên ổn phần nào. Mùi mì ống spaghetti thơm lừng từ bếp bốc ra.

Lẽ ra mình nên tưởng tượng đến những âm thanh này, tôi thầm nghĩ. Có lẽ tôi đã nghe thấy chính tiếng bước chân mình. Hoặc là tiếng gió thổi vào các tán lá cây.

- Randy, con đây à? - Mẹ hỏi vọng ra từ phòng đọc. - Mẹ với Baby ở đây.

- Barbara đây! - Cô em nhỏ của tôi xỏ ra hét toáng lên. - Từ bây giờ mọi người phải gọi ta là Barbara! Không ai được phép gọi là Baby nữa!

- Được rồi, được rồi. - Mẹ dài giọng đáp. Phải có thời gian mới quen được chứ!

Mẹ và baby đang ngồi xem phim hoạt hình và uống soda với nhau. Mẹ đã thay chiếc áo y tá bằng chiếc quần lên xanh da trời đậm và chiếc áo len chui đầu. Trông mẹ hơi đậm người với mái tóc dài nâu óng ả bà mẹ hay tết lại thành đuôi sam. Chả bù cho Baby, cái đầu gối đầy gân xanh xương xẩu của nó cứ lòi lên qua lớp quần vải bông dày.

- Em bảy tuổi rồi đấy nhớ! - Baby hét lên với tôi bằng cái giọng the thé cao vút. - Em không còn là trẻ con nữa đâu!

- Chị nghe thấy rồi. - Tôi bảo nó. - Em không phải hét toáng lên như thế.

- BARBARAAAA!!!! - Baby hét lên.

- Đừng trêu chọc em nữa, Randy. - Mẹ quát.

- Con đi xem món mì ống cho mẹ được không? Xem nó có bị trào không?

- Từ bây giờ hãy gọi con là Clarissa. - Tôi bông đùa rồi đi vào bếp. Tôi mở nắp nồi mì ra. Món mì ống spaghetti có mùi vị ngon tuyệt.

- Món mì rất tuyệt. - Tôi nói với mẹ và ngồi xuống chiếc tràng kỷ cạnh Baby.

- Ở trường thế nào? - Mẹ hỏi tôi.

- Con rất thích thầy giáo con. - Baby tuyên bố. - Thầy tên là Pine. Con đã yêu thầy ấy!

- Mẹ mừng cho con, Baby, nhưng mẹ đang nói chuyện với chị con cơ. - Mẹ ngắt lời.

- Barbara chứ!

- Trường ỏn ẹ. - Tôi đáp. - Con đã gặp nhiều đứa bạn đáng yêu. Nhưng có một số đứa tỏ ra hơi lạ.

- Mẹ chắc là con sẽ thấy các bạn đó cũng đáng yêu khi con đã biết rõ về họ. - Mẹ quả quyết với tôi.

- Con sẽ cưới thầy Pine! - Baby nhún nhảy trên tràng kỷ, mắt mơ màng. - Rồi con sẽ hôn thầy ấy!

- Thế nếu thầy cưới vợ rồi thì sao? - Tôi kêu nó.

Baby cau mày lại.

- Không thể nào. Thầy ấy là của em! Của em, của em, của em!

Con bé nhảy tung tung trên ghế như con điên. Mái tóc đen bù xù của nó cũng nhảy tung tung theo. Nó ngã uỳnh xuống dè lên mạng sườn tôi.

- Ái! - Tôi kêu lên. - Thôi ngay đi, Baby! Mẹ ơi, nó lại ăn hết một cốc đường hay sao thế?

- Ngồi xuống, Baby. - Mẹ ra lệnh.

- Xem kia, chương trình Batman rồi.

Batman là chương trình ưa thích của Baby. Nó ồn ào một chút nữa rồi ngồi yên dưới chân tràng kỷ theo dõi tivi.

- Tôi tên là Barbara. - Nó cất giọng. - Mọi người phải giữ yên lặng ngay. Chương trình Batman bắt đầu.

- Sao nó phờn trí thế không biết? - Tôi cầu nhàu. - Hành động như một đứa dở hơi ấy.

Mẹ vỗ vỗ vào đầu gối tôi.

- Nó phấn khởi về việc chuyển nhà và được học trường mới và tất cả mọi thứ. Nó sẽ bình thường lại thôi!

- Không nói chuyện! - Baby yêu cầu. - Đang có Batman.

- Ôi, trời. - Tôi đau đầu đứng dậy. - Con lên phòng đây. Mẹ gọi con khi nào ăn tối nhé!

Tôi xách cái ba lô nặng trĩu và tha nó lên gác về phòng mình. Tôi đặt phịch ba lô lên mặt bàn học, giơ chân đá cửa đóng sầm lại rồi nằm ngả ra giường.

Từ đây tôi có thể nhìn qua cửa sổ. Phòng tôi nằm quay mặt ra phố. Dọc dãy phố này là những dãy nhà hai tầng giống hệt nhà tôi. Một ngôi nhà quét vôi vàng, một cái quét màu xanh lè, cái khác thì quét màu nâu đỏ.

Sau mấy ngôi nhà đó bắt đầu đến cánh rừng mà tôi đã đi xuyên qua. Tuy không trông thấy khu nghĩa trang nhưng tôi biết nó không xa đây lắm.

Mi đã nghe thấy tiếng gió lay và thân cây, tôi quả quyết tự nhủ. Hay là tiếng một con sóc gì đó thôi.

Chẳng việc gì phải sợ cái nghĩa trang ấy cả.

Không có gì phải sợ hết, tôi tự trấn an.

Sao mình không chịu tin điều đó cơ chứ?

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 5

- Ê, Randy - bắt lấy này!

Tôi quay người lại Một quả bóng da to lao thẳng vào bụng tôi.

- Ôi...! - Tôi nhăn nhó ôm bụng. Quả bóng rơi xuống sàn nảy đom đốp.

- Xin lỗi Randy. - Sara nói to. - Tôi không định làm cậu bất ngờ.

Tôi không nói được lời nào với cô ấy. Sara đã đánh tan cơn giận của tôi.

Chúng tôi đang trong giờ thể dục. Cô Mason, giáo viên thể dục đã mang đến cho chúng tôi dụng cụ tập cũ kỹ này và bảo chúng tôi luyện tập. Tôi đoán chắc hôm nay cô ấy không định dạy bài mới.

Thế là Sara đã ném quả bóng tập vào tôi. Quả bóng này giống như bóng ném bãi biển làm bằng chì bọc da. Nâng lên nâng xuống quả bóng sẽ làm cơ tay bạn trở nên rất rắn chắc.

Nhưng hôm nay tôi thấy mệt mỏi, người cứ rã rời ra. Nếu tôi không ngủ đêm đủ, đầu óc tôi lập tức bị trì tuệ ngay. Mà kể từ khi chuyển đến phố Fear, chưa đêm nào tôi ngủ ngon.

- Randy! Cậu không sao đấy chứ? - Sara lo lắng hỏi.

Tôi gật đầu, từ từ đứng thẳng lên.

- Tôi ổn rồi. Có lẽ chúng ta nên chơi trò hula-hoop một lát. Trò đó an toàn hơn.

Sara chọn một cái vòng hu la màu hồng đậm, còn tôi lấy cái màu da cam. Tôi lấy cái vòng bằng một chân và đưa nó lên ngang eo. Tôi đều đều lắc hông.

Soạt, soạt, soạt. Cái vòng trượt xuống đùi, rồi đầu gối, rồi cổ chân tôi. Những hạt nhỏ dính trên vòng rụng lá tả khi cái vòng rơi đập xuống sàn.

Tôi chưa bao giờ chơi được trò hula-hoop.

Trong khi đó, Sara vẫn đang lắc đều. Soạt - soạt.

- Làm thế nào cậu làm được thế? - Tôi hỏi.

- Dễ thôi. - Cô ấy nhún vai đáp. - Cậu chỉ cần làm thế này.

Tôi nhặt cái vòng lên mà thử lắc lại.

Soạt, soạt, soạt, cách. Lại rơi thẳng xuống sàn.

- Thứ bảy này cậu muốn đến nhà tớ chơi không? - Sara vẫn vừa lắc vừa quay sang hỏi tôi. - Tôi sẽ tổ chức buổi ngủ tập thể.

Tôi mừng đến mức gần như hét lên.

- Chắc chắn rồi! Thật là tuyệt vời!

Có khi tại buổi ngủ tập thể đó, tôi sẽ gặp rất nhiều bạn. Tôi sẽ sớm có hàng đồng bạn mới cho mà xem.

Không biết từ đâu Laura đi ngang qua chỗ tôi, hươu hươu cái gậy.

- Liệu giữ mình đây. Nếu không tìm chỗ trốn đi là vừa. - Nó làm bầm.

Tôi đưa mắt nhìn Sara. Cô bạn tròn xoe mắt nhìn lại tôi.

- Cô ta không đến buổi ngủ tập thể của cậu đây chứ? - Tôi vội hỏi.

- Không. - Sarah đáp ngay.

- May quá. - Tôi thở phào. - Cô ta vừa nói cái gì thế nhỉ? Tuần trước cô ta cũng nói với tớ những điều tương tự. Tại sao cô ta luôn bảo tớ phải coi chừng nhỉ?

Sara để cái vòng đang lắc rơi cách xuống sàn.

- Điều này rất khó giải thích Randy ạ.

- Cậu bảo sao, " khó giải thích " là thế nào? Ít ra cậu cũng nói bóng gió cho tớ hiểu chứ?

Tôi không hề đùa thế mà Sara lại bật cười.

- Ý tớ nói đây là một chuyện dài. - Cô bạn đáp. - Cậu sẽ biết tất cả vào thứ bảy này.

Tôi vẫn nán nã.

- Kể cho tớ chút ít đi. Có phải tớ đang gặp rắc rối?

Sara bắt đầu.

- Không nhiều hơn những người khác đâu. Hay ít nhất là tớ không nghĩ thế.

Cuối cùng giờ thể dục cũng kết thúc. Sara và tôi thay trang phục và đi sang lớp học môn nghệ thuật. Ngoài cô Hartman, chúng tôi còn học một số môn nữa của các cô giáo khác.

Chúng tôi ngồi vào cùng bàn với Megan, David và cầm theo vài miếng đất sét, hai cái cốc và hai cái khay nhỏ.

- Vỡ kịch vẫn tập tốt chứ? - Megan lên tiếng hỏi. - Sherlock Holmes bắt đầu làm tớ ngán rồi.

- Vẫn tuyệt lắm. - Sara nói.

- Tất cả các vai đều tốt, cậu có nghĩ thế không, David?

- Ồ. - David tán thành, tay vuốt vuốt diềm cái cốc đang nặn.

- Ngoại trừ Lucas. Cậu ta diễn nghiệp dư quá.

- Tớ nghĩ Lucas được đấy chứ. - Sara không đồng ý. Cô bầu từng mẫu đất sét dính quanh khay. - Dù sao vai của cậu ấy cũng không phải là chính. Về cơ bản cậu ấy chỉ việc đóng cảnh bị tên giết người tóm và giết chết rồi nằm yên đó để cậu đi điều tra dấu vết. Đóng vai một xác chết khá đơn giản với Lucas. Cậu ấy không đạt ở chỗ nào?

- Tớ đã nhìn thấy khi cậu ta hóa trang. Cậu ta dọa tớ suýt ngất. - Tôi xen vào.

- Cậu ta thật kinh khủng. - David quả quyết. - Chỉ toàn rên rĩ và run lên bần bật. Cậu ấy làm hỏng vở kịch mất.

- Thôi nào, David. - Megan cắt ngang. - Cậu ta không tệ đến thế đâu.

- Ok, cậu ta không tệ đến thế. - David thừa nhận. - Nhưng cậu ta vẫn là vai diễn tồi nhất của vở kịch.

- Đó có thể là lý do cậu ta chỉ được đóng vai nhỏ nhất trong vở kịch. - Sara lên tiếng.

Chúng tôi phá lên cười. Tôi thấy rất vui. Tuần lễ thứ hai tại trường học và tôi thực sự có những người bạn mới. Với lại, chỉ còn hai ngày nữa là đến buổi ngủ chung tại nhà Sara.

Sara sống tại một ngôi nhà xây bằng gạch rất rộng trên đồi North. Bố đã chở tôi đến đó và cùng đi vào nhà gặp gia đình nhà Lewis.

Bố tôi là một người cao lớn có mái tóc đen và dáng thể thao. Bố đeo một cặp kính đen hơi khó coi xong với tôi lúc nào cũng đẹp trai. Bố mặc quần Jeans và chiếc áo khoác vải len thô, trông như một giáo sư, nhưng thực ra bố là lập trình viên máy tính.

Ông bà Lewis đưa chúng tôi vào phòng khách. Trong đó đã có vài cặp phụ huynh đang ngồi chơi uống cà phê.

- Xin chào mừng đến Shadyside. - Bà Lewis nói khi bắt tay bố tôi. Bà là một phụ nữ bé nhỏ và gọn gàng. Trông bà thật ngộ khi đứng cạnh chồng mình, một người đàn ông cao to phải ngang bố tôi. - Sara nói với chúng tôi là gia đình bác mới chuyển từ Maine đến.

Ông Lewis đưa bố tôi cốc cà phê và quay sang tôi.

- Sao cháu không đem đồ đặc xuống tầng hầm ấy, Randy? Các bạn khác đều đã xếp hết đồ xuống đó rồi.

Bố cúi xuống hôn từ biệt tôi.

- Coi chừng con bạch tuộc nhé! - Bố thì thầm vào tai tôi.

Chắc bố nhớ lại lần đầu tiên tôi đi ngủ nhà bạn. Nhà có bạn Tanya của tôi.

Bố mẹ Tanya rất lạ. Họ cho chúng tôi ăn món bạch tuộc vào buổi tối.

Khi Tanya và tôi đi ngủ, tôi cứ bị con bạch tuộc ám ảnh. Tôi tưởng tượng những cái vòi bạch tuộc vươn lên từ gầm giường chúng tôi đang nằm. Chúng quấn chặt lấy tôi và hồn ma con bạch tuộc trả thù tôi bằng cách ăn thịt lại tôi.

Tôi bắt đầu khóc. Tôi đã gọi cho bố mẹ và cầu xin họ đến đưa tôi về nhà. Tanya thì cho rằng tôi không thích bạn ấy lắm.

Hồi đó tôi mới có bảy tuổi. Đó là trước khi tôi quyết định không được để cái tưởng tượng của mình đi quá xa. Trước khi tôi nhận ra con người ta phải nhìn vào hiện thực.

Bạn có nghĩ bố tôi sẽ quên được chuyện đó bây giờ không. Tôi ước giá mà bố đừng nhắc lại với tôi.

- Rất hài hước, bố ạ. - Tôi khịt mũi đáp.

Tôi mang túi ngủ của mình đi qua bếp và xuống tầng hầm.

- Randy đây rồi! - Tiếng Sara kêu to khi tôi bước xuống bậc cầu thang.

Phòng trệt này trông như một tầng hầm nhưng nhà Lewis trang bị đủ thứ tivi, dàn máy, đài, thậm chí cả đồ nấu bếp ở một góc. Sàn nhà được trải thảm và trên tường dán đầy các bức ảnh phong cảnh to. Chẳng có điều gì đáng sợ ở căn hầm này hết.

Sara giới thiệu tôi với lần lượt những bạn khác: Megan, Anita, Karla và người em sinh đôi của bạn ấy, Kris.

Tất nhiên tôi đã biết Megan. Và Anita thì tôi đã gặp ở phòng thể dục.

- Các cậu trải túi ngủ ra đi. - Sara bảo.

- Chúng mình sẽ làm bóng ngô và xem phim kinh dị nhé!

Tôi đưa mắt tìm chỗ trải túi ngủ của mình. Tại những cuộc vui ngủ chung cái này vị trí trải túi ngủ là vấn đề quan trọng. Hồi còn ở Maine, tôi và Tanya thường trải túi ngủ cạnh nhau.

Các bạn gái khác đã trải tối ngủ lên mặt thảm. Kris và Karla mày dỉnh liền hai cái túi ngủ với nhau làm thành một cái túi đôi. Hàng loạt túi ngủ xếp thành một nửa vòng tròn lơ lửng ngay trước màn hình tivi. Tôi trải túi của mình vào chính giữa.

Sara nỗ bồng ngô bằng lò vi sóng. Bà Lewis chợt xuất hiện trên bậc cầu thang.

- Vui chứ, các con? - Bà hỏi. - Bác sẽ không làm phiền các con nữa đâu, nhưng các con biết bác ở đâu rồi đấy nếu cần. Đừng ngủ muộn quá nhé, ha ha.

- Vâng, thưa mẹ. - Sara đáp to.

- Và cố đừng gây ồn ào quá. Mấy đứa em Sara đi ngủ sớm lắm đấy. Nếu chúng không chịu ngủ, bác sẽ cho chúng xuống đây luôn, mà bác biết các con không thích thế.

- Mẹ tớ đùa đấy. - Sara nói.

- Mẹ không đùa. - Mẹ bạn ấy đáp. - Thôi, chúc ngủ ngon, các cô gái. Chúc vui vẻ! - Bà vẫy tay và nện bước đi trở lên cầu thang bằng đôi giày cao gót.

- Mẹ cậu thích thật đấy Sara ạ. - Kris nói.

Sara trợn mắt lên.

- Cậu phải nghe mẹ tớ lúc tớ về muộn cơ.

Chúng tôi rúc rích cười. Giờ hẹn lên lò vi sóng đã quay về số không, Sara nhanh nhẹn bung ra một bát bóng ngô to tướng ngồi xuống cạnh tôi.

- Chúng mình xem phim gì đây? - Tôi nôn nóng hỏi.

- Dracula. - Sarah đáp.

Kris rên lên.

- Chúng mình buộc phải xem phim kinh dị à? Tớ hay dễ sợ lắm.

- Cậu có thể là gác quanh quần với mẹ tớ nếu muốn. - Sarah trêu chọc. - Đảm bảo cậu sẽ phát điên với bà.

- Kris, em ngớ ngẩn quá. - Karla lên tiếng. - Chúng ta đã xem Dracula rồi và em chẳng bảo chả có gì đáng sợ là gì!

- Ừ nhỉ, em quên mất. - Kris đáp lại vẻ buồn ngủ. Cô bạn này có vẻ xinh xắn nhưng cứ như người trên mây. Trông cô và Karla khá giống nhau - cùng mặt tròn, mắt to đen, mũi hếch, chỉ trừ Karla để tóc ngắn hơi quần còn Kris thì nuôi dài thắt thành hai bím dày. Đó là cách duy nhất giúp tôi phân biệt được họ.

Chúng tôi thay quần áo ngủ và chui nửa người vào túi ngủ. Sara cho đĩa vào dàn và tắt đèn đi.

Phim bắt đầu chiếu. Đó là một bộ phim cũ đen trắng về con quỷ Dracula. Theo tôi phim đen trắng còn đáng sợ hơn cả phim màu - trông nền phim toàn những bóng thẫm và tối.

Dracula cứa những chiếc răng nanh của hắn vào cổ nạn nhân. Tóc gáy tôi dựng đứng lên.

- Đây không phải máu thật đâu. - Tôi trấn an mình. - Đây chỉ là nước sôcôla thôi.

Khi bộ phim hết, Sara vẫn không bật đèn lên. Chúng tôi ngồi lên và nói chuyện với nhau trong ánh sáng màn hình tivi hắt ra. Màn hình lúc này chỉ thấy toàn hình ruồi muỗi vo ve.

- Chẳng sợ gì cả! - Kris nói.

- Ô, đúng đấy! - Karla dài giọng. - Mà em cũng không bầu móng tay vào người chị trong suốt lúc xem phải không. - Nói rồi Karla vung tay lên, xoè tay diễn lại động tác của cô em gái.

- Dracula không đáng sợ bằng Pete. - Anita góp chuyện.

Căn phòng được nhưng trầm lại. Tôi thấy lại cái cảm giác đó, cái cảm giác khi mới chuyển đến Shadyside - cái điều mọi người đều biết, trừ tôi.

Tôi phá vỡ sự im lặng.

- Pete là ai thế?

Không ai đáp.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 6

- Ai là Pete? - Tôi nhắc lại. - Có phải là cái gã đeo mặt nạ khúc côn cầu?

Mọi người phì cười. Nhưng nghe có vẻ gượng gạo.

- Pete không phải là một nhân vật trên phim. - Anita bảo tôi. - Cậu ta có thực.

- Có thực hả? - Tôi ngạc nhiên. - Cậu ta là ai?

Không ai đáp lời tôi ngay. Các cô bạn đưa mắt nhìn nhau. Họ không nhìn thẳng vào mặt tôi.

Bọn họ đang cố làm mình sợ, tôi thầm nghĩ. Đừng có sợ. Hãy chờ đợi hiện thực.

- Ngày mừng mười sắp đến rồi. - Kris thì thào. - Một tuần nữa kể từ đêm nay.

Ngày mừng mười! Không phải lại nó chứ?

- Chuyện gì sẽ xảy ra? - Tôi hỏi. Chuyện gì xảy ra vào mừng mười?

Im lặng.

- Sao không ai trả lời tớ? Tôi la lên.

Các cô gái vẫn câm lặng. Tôi quan sát mặt họ qua ánh sáng mờ ảo của màn hình tivi.

- Sớm muộn bạn ấy cũng tìm ra thôi. - Anita nói khẽ.

- Kể cho tớ đi. - Tôi kiên quyết nói.

- Thật không công bằng nếu giấu bạn ấy. - Kris lên tiếng.

Những người khác vẫn im lặng. Sara đứng dậy đi lấy nệm. Cô ấy chêm nệm rồi đặt xuống sàn nhà giữa nửa vòng tròn, rồi tắt tivi.

Và Anita bắt đầu kể.

" Pete là cậu bé đã từng sống ở Shadyside rất lâu rồi. - Giọng cô trầm trầm cất lên. - Cậu ta chết đúng vào ngày sinh nhật lần thứ mười hai của mình. Cậu ta chết trong khu rừng phố Fear."

Ánh nến lấp loáng hắt lên khuôn mặt của những cô bạn gái. Chắc họ phải nghe câu chuyện này đến hàng nghìn lần rồi, tôi thầm nghĩ, nhưng hẳn nó vẫn làm họ mê mẩn khi nghe lại.

" Không ai biết được làm sao cậu ấy chết. - Anita kể tiếp. - Thi thể cậu ấy được tìm thấy vào một buổi sáng, toàn thân co quắp lại.

Bố mẹ cậu ấy đã tổ chức đám tang. Họ chôn cậu ấy tại nghĩa trang. Họ tưởng với Pete thế là hết.

Nhưng mùa hè năm sau - một năm sau ngày cậu ấy chết - có một vài đứa trẻ đến gần khu nghĩa trang chơi trò trốn tìm trong rừng phố Fear. Bất thành linh một đứa con gái bắt đầu hét lên.

- Đây là Pete! - Nó kêu to. - Tôi nhìn thấy Pete.

Bọn trẻ vừa hét vừa chạy toán loạn ra khỏi rừng. Pete đã chơi trò trốn tìm cùng bọn trẻ đó."

Anita ngừng kể trong giây lát.

"Một đứa con trai có mặt hôm ấy sau đó đã biến đổi hoàn toàn. Nó bắt đầu thức cho đến khuya, hú lên như một con thú. Nó chạy thẳng vào sâu trong rừng. Không ai biết nó làm gì trong đó. Nhưng họ biết nó không còn bình thường như trước.

Đúng một năm sau cậu bé này dường như thoát khỏi tình trạng cũ. Nó không ra ngoài vào ban đêm nữa. Nó cũng không phải đi đâu ra ngoài nữa. Nó quá oản loạn.

Cậu bé bắt đầu cả ngày nằm trên giường và luôn run rẩy. Mắt cậu ta không hề chớp lấy một lần - luôn mở to suốt thời gian đó như thể luôn trong tâm trạng sợ hãi. Và qua một đêm, tóc cậu ta đã chuyển từ màu nâu sang bạc trắng. Trông như một ông già.

Một bác sĩ đã đến khám cho cậu bé. Cậu bé đã nói với bác sĩ rằng Pete bắt cậu phải chơi với mình. Và sau đó thì không chế cơ thể cậu hàng đêm. Trong suốt một năm trời, Pete đã bắt cậu bé phải làm bao trò quái dị. Đôi khi hắn còn bắt cậu ngủ lại ngoài nghĩa trang! Sau đó Pete bỏ đi.

Tất nhiên là không ai tin lời cậu bé. Nhưng sau đó những điều tương tự lại xảy ra với những cậu bé khác trong thị trấn. Cứ thế, năm sau, năm sau nữa.

Mọi người bắt đầu sợ. Từ đây không một đứa trẻ nào được bén mảng vào rừng phổ Fear. Nhưng điều này cũng không ngăn cản được Pete.

Năm sau đó, khi lũ trẻ chơi trốn tìm vào ngày sinh nhật của Pete... Pete đã nổi giận.

Pete đã vô cùng tức giận. Và những việc tồi tệ bắt đầu xảy ra. Một đứa con gái soi vào gương và thấy mặt mình bị thối rữa. Da mặt thì xanh lá cây còn hàm răng thì đen xỉ.

Một đứa khác luôn ngửi thấy mùi gì đó, mùi rất hôi thối nên nó không ăn gì được. Mỗi lần nó thử ăn cái gì đó là ngay lập tức lại óe ra. Nó cứ gầy dần gầy dần.

Vật nuôi của một số đứa khác thì đột nhiên biến mất. Một vài đứa khác lại nghe đi nghe lại câu "Xong chưa, tao đến đây" đến mức phát điên.

Không ai có thể nói chắc rằng Pete gây ra tất cả những việc đó. Nhưng những sự việc đó chấm dứt khi bọn trẻ lại vào rừng chơi trốn tìm."

Anita đưa mắt nhìn tôi, nét mặt lộ vẻ nghiêm túc.

"Giờ đây, mỗi năm đến ngày mừng mười tháng sáu, tất cả chúng tớ lại tổ chức sinh nhật cho Pete. Chuyện Pete là như thế đấy.

Người đầu tiên bị Pete khống chế là người thua cuộc. Pete đã chiếm thân thể cậu này cho đến hết năm đó. Hàng đêm, cậu này buộc phải chứng kiến bất cứ việc gì Pete muốn làm.

Pete cần một thân hình để trú nhờ. Một thân hình sống. Hắn không muốn làm hồn ma. Mỗi năm hắn bắt một cơ thể mới. Năm nay rất có thể sẽ là một trong số chúng ta!"

Không ai trong số chúng tôi dám cử động. Tôi quan sát ánh nền lập loè phả lên khuôn mặt Anita. Có

thể cô ấy giả bộ. Song trông cô ấy thật sự hoảng sợ.

Chỉ là một câu chuyện thôi mà, tôi tự nhủ. Chỉ là thể thôi.

Và tôi biết Pete đã là một học sinh khá nổi tiếng của trường cấp hai Shadyside.

Sara phá vỡ bầu không khí im lặng:

- Dù sao đây cũng là truyền thuyết.

Mọi người quay sang chăm chú nhìn tôi, quan sát phản ứng của tôi.

- Ủ, câu chuyện hay đấy chứ! - Tôi nói.

- Nó có thật đấy. - Anita khẳng định.

- Vào ngày mười tháng sáu, Pete sẽ đến bắt một người nào đó mà chúng ta biết. Có thể là một trong số chúng ta.

- Tớ hy vọng không phải là tớ. - Kris thì thào. - Tớ nghe nói Pete bắt mình chạy suốt đêm trong rừng. Hắn ta giữ mình chạy suốt đêm để sáng hôm sau thì mình đã mệt lử.

Kris thật nhát gan. Karla vỗ bộp một cái lên vai nó.

- Thế thì có gì mà sợ. - Tôi nhận xét.

- Tớ còn nghe nói Pete giết các con vật rồi ăn thịt. - Sara lên tiếng.

- Các cậu còn nhớ cái lần con chó của Jeff Walker biến mất không? Rất nhiều người cho rằng do Pete làm.

- Ô.i...i...i.i...i.i! - Tôi bắt đầu thấy phát ớn.

Anita kéo một sợi tóc vương vào miệng ra. Tôi dám chắc bạn ấy tin chuyện Pete và rất sợ hắn.

- Hắn có mặt ngoài nghĩa trang vào ban đêm. Và cả ở rừng phố Fear nữa. Hắn hú lên như một con thú. Hắn trở nên hoang dại.

- Khi ôngchúng tớ còn bé, bạn thân nhất của ông đã bị bắt. - Kris nói với tôi. - Hết năm đó, ông này đã phát điên. Ông ấy chết vì mắc chứng bệnh tâm thần.

Karla trợn mắt lên nhìn cô em.

- Có mỗi em tin mấy câu chuyện cũ rích của ông thôi Kris.

- Có thật đấy chứ! Kris khẳng khái.

- Mấy năm trước chị tớ cũng tham gia chơi. - Anita góp thêm chuyện.

- Chị tớ bảo sau khi chơi, tóc một bạn gái biến thành bạc trắng y như trong truyền thuyết. Trông cô ấy như một bà lão bé nhỏ.

- Tớ còn nghe nói về một cậu con trai đã hoàn toàn câm lặng. - Sara nói.

- Pete chiếm cơ thể cậu ấy và từ đó cậu này không thốt ra một tiếng nào. Cậu ấy chỉ làm lang thang

trên các phố. Quai hàm cậu ấy run bần bật còn hai mắt thì liên tục lão liên. Nhưng cậu ấy không bao giờ tìm thấy gì.

- Những điều Pete gây ra cho cậu ấy thật khủng khiếp. - Anita bồi thêm. - Khủng khiếp đến mức cậu ấy không thể nói được gì về chuyện đó. Không nói được bất cứ điều gì.

Khủng khiếp thật, tôi thầm nghĩ. Con sợ hãi bắt đầu dâng lên cổ họng tôi. Nhưng tôi cố nén nó xuống.

Hiện thực, tôi tự nhủ. Đây chỉ là những câu chuyện kể. Mi cần hiện thực kia.

Megan bám vào tay tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Vấn đề là... Randy ạ, cậu trong tình trạng nguy hiểm hơn chúng tớ.

Cảm giác nghèn nghẹn lại dâng lên cổ họng tôi.

- Tớ á? Tại sao?

- Tại vì Pete thường thích những đứa trẻ mới đến. Đó là lý do.

Ngọn nến rung rìng rồi tắt phụt.

Một tiếng thét cắt ngang màn đêm tối.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cả căn hầm vụt tối đen.

Chúng tôi co ro túm tụm lại với nhau, bầu chặt vào nhau và hét toáng lên.

Rồi, trong tiếng là hét hoảng hốt, tôi nghe có cả tiếng cười.

Chắc Sara cũng nghe thấy. Cô ấy lên tiếng:

- Joseph phải không? Paul à? Có phải em không?

Cô lần ra cạnh bàn và sờ tìm công tắc.

Đèn bật sáng. Trên bậc cầu thang có hai cậu bé mặc bộ đồ ngủ đang ngồi nép vào chân tường. Chúng ngồi lần ra bậc cầu thang cười như nắc nẻ.

- Biết ngay mà. - Sara cáu kỉnh nói. - Chỉ có trò ngu ngốc của hai thằng em.

Bọn trẻ cười rúc rích khi chị chúng lao lên cầu thang đuổi theo.

- Cứ đợi đến buổi cắm trại hướng đạo sinh của bọn mày đi! - Cô bạn hét với theo hai đứa em. - Chúng mày sẽ phải hối tiếc đấy. Chúng mày sẽ phải tiếc vì đã không tham gia buổi đốt lửa trại của các cô gái.

Sara quay lại túi ngủ của mình, miệng vẫn lầm bầm.

- Đừng mắng bọn nó nữa, Sara. - Kris ngăn. - Tớ thấy bọn nó đáng yêu đấy chứ!

- Tại vì cậu không có em. - Sara đáp. Có em và cả mẹ nữa.

- Chúng mình xem phim nữa được không? Karla chuyển đề tài. - Hãy xem trên tivi có gì hay không.

- Chờ đã. - Tôi cắt ngang. - Tớ muốn nghe thêm về Pete.

- Chỉ là câu chuyện cũ thôi mà, Randy. - Sara quả quyết nói với tôi. - Cậu không phải lo. Chúng tớ chỉ dọa cậu tí chút đấy. - Cô ngừng lại. Phải không mọi người?

Không ai nói gì. Cặp mắt xanh mở to của Anita khẽ liếc Sara với vẻ sợ sệt.

- A...ni.i.i...ta. - Megan dài giọng trên chộc.

- Chỉ còn một tuần nữa.

- Mọi người không phải vô cớ đi kể chuyện về Pete. - Anita khẳng khái nói. - Chúng có thật. Tớ đảm bảo những chuyện đó có thật.

- Thôi nào Anita. - Karla ngắt lời. - Cậu tin bất cứ điều gì. Còn nhớ lần Megan bảo toàn bộ rằng của cậu ấy là răng hàm không? Cậu đã tin sái cổ!

Anita sụp mắt xuống, ngượng ngùng.

- Đừng trêu Anita nữa. Sara ngăn.

- Nếu cậu không tin chuyện Pete, tại sao cậu lại đến tham gia, Karla?

- Tại sao tất cả mọi người lại phải chơi trò đó? - Tôi thắc mắc. - Đây là chỗ tớ chưa hiểu. Ý tớ là nếu thực sự có một con ma tên là Pete, kẻ có thể chiếm giữ cơ thể người khác thì tại sao lại có quyền lựa chọn ở đây?

- Kris cười về khùng khùng với tôi.

- Vì thế mới vui!

- Không đáng sợ thế đâu! - Megan khẳng định.

- Chỉ hơi lạ thôi. Giống như kiểu bạn đến một ngôi nhà bị ma ám vào đêm hội hóa trang Halloween ấy. Bạn nghe kể một điều gì đó từ miệng những đứa trẻ lớn hơn từ khi bạn còn bé và bạn cứ theo như thế mãi. Khi bạn đã lớn hơn, bạn sẽ lại dọa những đứa bé hơn mình những điều tương tự.

- Mọi người cứ theo đuôi nhau kể lại câu chuyện. - Karla nói. - Những điều kỳ quái đã diễn ra trong rừng, cả những điều thú vị nữa. Tớ không muốn bỏ lỡ.

- Và nếu không chơi, Kris thêm vào. - cậu sẽ bị coi là nhát nhất gan.

- Cậu phải chơi, Randy ạ. - Sara nói. - Mọi người đều tham gia cả.

Các cô gái khác bật cười.

- Coi chừng, Randy. Pete đã chọn cậu đấy! - Megan nhấn giọng trêu tôi.

Karla thì cười khúc khích.

- Đừng quên - Pete rất thích những đứa trẻ mới đến.

- Tốt hơn là cậu nên tập chạy. - Kris lại nói chêm vào. - Cậu phải chạy thật nhanh để thoát khỏi con ma.

Cả bọn rúc rích cười trêu chọc tôi. Tôi cũng giả bộ cười theo. Nhưng nhưng trong lòng tôi thấy lo lắng và... hơi sợ.

Chỉ là trò chơi thôi, tôi tự trấn an. Một truyền thống cũ.

Nhưng liệu còn có gì hơn thế?

- Nếu truyền thuyết này có thật, - tôi băn khoăn hỏi, - thì có nghĩa là Pete phải đang sống trong cơ thể một ai đó. Đúng không? Có thể một người mà chúng ta biết.

- Đúng vậy, Randy. - Megan dài giọng.

- Pete có thể ngồi ngay cạnh cậu ở trường.

- Hoặc ở ngay trong hẻm này! - Kris nói.

- Có thể chính là tớ! - Sara kêu lên.

- Hoặc tớ! Giọng Karla.

- Hoặc tớ! - Lại đến Megan, cô còn chớp lấy vai tôi.

Tôi phát rên lên. Bọn con gái phá lên cười.

- Randy, coi chừng! Pete ở ngay sau cậu!

Karla chìa ngón tay chỉ, mặt giả bộ hoảng hốt. Các bạn khác cũng nhón nhạo lên.

Liệu có đúng như thế? Tôi tự hỏi. Hay họ chỉ đang cố làm mình sợ?

Hiện thực. Đó là cái tôi cần.

Sự thật lạnh lùng và khắc nghiệt.

Mình sẽ đi điều tra, tôi thề quyết định.

Mình sẽ tìm ra sự thật.

Trong suốt buổi học ngày thứ hai tôi chỉ nghĩ đến Pete. Và cả trò chơi trốn tìm sắp tới. Tôi đi ngang qua bảng tin. Lại một dấu x nữa được gạch lên tờ lịch. Còn năm ngày nữa là đến sinh nhật của Pete.

Tôi nhớ như in những câu chuyện nghe được ở nhà Sara. Về chuyện Pete đã chiếm thân thể của người khác là sao, chuyện hàng đêm hắn thường làm những việc kỳ quặc gì.

Tôi phán đoán rằng thân thể người mà bị Pete chiếm hân sẽ bị mệt đến rã rời cả ngày trời. Tôi liền để ý quan sát khuôn mặt của tất cả mọi người trong trường xem ai có quần dưới mắt không.

Hóa ra có rất nhiều học sinh trường Shadyside có dấu hiệu mệt mỏi. Tôi biết tôi không biết họ làm cái gì cả ban đêm.

Cũng đang lo sợ phải Pete chăng?

Tôi để ý Laura và Maggie hay kín đáo quan sát xung quanh. Có lẽ bọn chúng cũng đang điều tra xem ai là thân thể Pete nhập vào, tôi thề nghĩ. Laura thường giữu cột khi thấy tôi nhìn nó.

- Mày tới số rồi, cô bạn mới đến ạ. - Nó nói.

Ít ra bây giờ tôi đã hiểu nó ám chỉ điều gì.

Giờ nghỉ ăn trưa tôi vội vã đi ngang qua đám đông đến chỗ tủ cá nhân của mình. Tôi phải lấy túi đựng bữa trưa để trong đó.

Mới đi đến giữa hành lang tôi đã nhìn thấy một cậu con trai cao, gầy đang đứng tựa lưng vào tủ cá nhân của tôi. Ai thế nhỉ? Tôi tự hỏi.

Có lẽ tôi phải đeo kính. Ở khoảng cách xa thế này tôi không nhìn rõ.

Tôi tiến lại gần hơn chút nữa.

Là Lucas.

Cậu ta làm gì vậy nhỉ? Tôi bắn khoản bước tiếp về phía tủ của mình. Cậu ta chờ mình à?

Tại sao cậu ta phải chờ mình? Tôi lo lắng nghĩ thầm. Cậu ta muốn gì?

Tôi hít một hơi rồi đi đến trước tủ đựng đồ. Lucas trông thấy tôi và đứng thẳng dậy. Đúng là cậu ta đang chờ tôi.

- Chào Randy.

- Chào Lucas. - Tôi tự làm mình bận rộn với cái chìa khóa liên hợp. Tôi quên mất con số thứ hai nên phải bắt đầu quay lại từ đầu.

- Cậu định ăn trưa bây giờ à? - Lucas hỏi.

Cậu ta đứng tựa lưng vào cái ngăn tủ cạnh cái cửa tôi. Cậu ta giương mắt nhìn tôi loay hoay với cái ổ khóa. Kiểu nhìn của cậu ta khiến tôi càng lo lắng. Tôi lại nhầm số và phải quay lại từ đầu.

- Ừm,ừ. - Tôi lơ đãng đáp. Cuối cùng thì mã khóa của mình là số bao nhiêu nhỉ? Hai ba, năm và...

- Thế nào, cậu có muốn ăn trưa với tớ không?

Tôi đánh rơi chìa khóa xuống đất, ngăn tủ vẫn chưa mở được.

Tôi quan sát không mặt Lucas. Hai quần thâm xanh viền dưới mắt cậu ta. Trông cậu ta mệt mỏi kinh khủng.

- Tớ chỉ nghĩ là có thể cậu muốn ăn cùng ai đó bởi cậu mới đến đây và có thể thôi... - Cậu ta vội vã nói thêm.

Tóc gáy tôi tự dung dựng đứng lên. "Pete rất thích người mới đến" - mọi người đều nói thế.

Lucas vẫn chưa chịu thôi.

- Cậu sẽ đến chơi trốn tìm vào thứ bảy tới chứ? Tớ thực sự mong cậu sẽ đến đó.

Đèn báo động vụt loé lên trong đầu tôi. Chúng bắt đầu nhấp nháy như nhện đồng hồ hẹn giờ và ngày càng kêu to cho đến khi giống tiếng còi báo động của cảnh sát vang lên trong tâm trí tôi.

- Cậu phải đến đó. - Lucas nói dứt khoát. - Mọi người đều đến.

Sao điều này là quan trọng như thế với cậu ta? Tôi hoảng sợ nghĩ thầm.

Điều gì khiến cậu ta quan tâm? Liệu tôi, một đứa con gái mới đến, có đi tham gia trò chơi trốn tìm hay không?

Tôi chỉ có thể nghĩ tới một lý do duy nhất.

Ôi không, tôi thà thốt lên.

Lucas chính là Pete!

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bình tĩnh nào, tôi tự nhủ.

Tôi cúi đầu tựa vào ngăn tủ cố tập trung vào mở khóa. Hai mươi ba, năm, mười bảy. K-lich. Khóa cửa bật mở.

- Thế nào hả Randy? - Lucas hỏi lại. - Đi ăn với tớ nhé?

Không được để cậu ta nổi cáu, tôi tự bảo mình. Bình tĩnh và tránh xa cậu ta.

Tôi nhét sách vở vào sâu ngăn tủ.

- Tớ không thể. - Tôi đáp.

- Ồ thế thì thôi vậy. - Cậu ta có vẻ thất vọng đôi chút.

- Tớ đã hẹn với Sara và David cùng làm bài tập toán. - Tôi giải thích.

Sự thật đúng như thế.

- David Slater phải không? - Lucas đột nhiên đứng thẳng lên. - Cậu ta ngờ nghệch lắm.

- Không, không đâu. - Tôi phản đối. - Cậu ta rất tốt.

- Chúng ta sẽ cùng ăn trưa ngày mai nhé. - Lucas vẫn kiên trì. - Được không?

- Chắc chắn rồi. - Tôi gượng gạo nhận lời. - Ngày mai.

Tôi đứng yên nhìn theo cậu ta chậm chậm đi hết dãy hành lang về phía phòng ăn. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Có phải con ma Pete ẩn trong cơ thể cậu ta muốn bắt mình vào rừng phổ Fear?

Yên xem nào, tôi tự nhắc nhở mình. Hãy nhìn vào hiện thực. Thứ nhất: Lucas trông rất mệt mỏi. Thứ hai: Cậu ta có vẻ thích mình, một người mới đến. Thứ ba: Cậu ta muốn mình đến chơi trò trốn tìm.

Nhưng chừng đó chưa đủ chứng minh Lucas là Pete. Mình phải điều tra cho chắc đã, tôi quyết định. Nếu tôi biết chắc Lucas là Pete tôi có thể tránh cậu ta trong khi chơi.

Tôi sẽ không để cậu ta chạm được mình. Tôi không muốn mất một năm trời cho con ma ghê tởm này. Hay bất kỳ con ma nào khác.

Tôi cầm túi đồ ăn trưa và hối hả đi gặp Sara và David. Tôi tìm thấy Sara đang ngồi ở một cái bàn trong góc phía lưng căng tin.

- David xếp hàng mua kem. - Sara giải thích.

- Nghe này Sara. - Tôi nói không kịp thở. - Cậu phải giúp tớ.

- Giúp cậu cái gì?

- Tớ cho là Pete đang chiếm cơ thể Lucas. Tớ sẽ theo dõi cậu ta cho đến khi chắc chắn điều đó. Cậu sẽ giúp tớ chứ?

Sara chăm chú nhìn tôi như thể tôi bị điên.

- Lucas Á? - Cô ấy kêu lên. - Không đời nào.

- Tớ nghĩ thế đấy. - Tôi giải quyết.

- Cậu biết cậu ta làm gì không? Cậu ta đề nghị tớ cùng ăn trưa với cậu ta.

Sara vỗ vỗ tay vào hai má với vẻ khôi hài.

- Cậu ta đề nghị cậu ăn trưa cùng hả? Thật kinh khủng!

Tôi mất hết bình tĩnh.

- Nghe này? Cậu ta nói gì đó về việc tớ là người mới đến. Sau đó người ta còn nói cậu ta hy vọng tớ sẽ tham gia chơi trốn tìm! Thêm nữa, cậu ta trông khá mệt mỏi - có thể là do thức cả đêm ngoài nghĩa trang.

Sara xoa cằm nói:

- Tớ không biết nữa, Randy. Nghe chuyện này có vẻ lạ lẫm với tớ quá. Ý tớ là tớ cũng không tin lắm vào chuyện Pete đâu. Chúng tớ chỉ cố ý dọa cậu sợ thôi.

Tôi cũng không tin chuyện Pete cho lắm. Nhưng nếu những câu chuyện này không hề có gì là thật thì tại sao chúng vẫn tồn tại hàng năm nay? Sao vẫn có người như Anita thực sự sợ hãi? Tôi phải tìm cho ra - trước khi trò chơi diễn ra. Tôi khế hích Sara:

- Cậu không giúp tớ sao?

- Giúp cậu làm gì cơ? - David ngồi xuống bàn, tay đang đưa chiếc kem cốc đầy tận ngọn.

- Randy muốn theo dõi Lucas. Bạn ấy nghĩ cậu ta là Pete.

David cười phá lên.

- Lucas á? Không đời nào.

Tôi quay sang David.

- Tớ muốn tìm hiểu cho chắc, mà Sara lại không chịu giúp. Mà, dù sao một mình theo dõi Lucas cũng hơi sợ. Cậu giúp đỡ được không David?

David sững sờ nhìn tôi như thể tôi bị mất trí.

- Đi mà, David. - Tôi van nài.

- Điều này rất có ích đấy. Nếu chúng ta biết trước Pete là ai thì có thể tránh xa hắn. Và cậu cũng không muốn hắn bắt cậu chứ?

- Không phải tớ không muốn. - David đáp. - Nhờ cậu ta phát hiện ra bọn mình theo dõi thì sao?

- Cậu ta sẽ không biết đâu. - Tôi giải quyết. - Chúng mình sẽ cực kỳ, cực kỳ cẩn thận. Đồng ý nhé, David?

Cậu ta đưa mắt nhìn Sara, còn cô bạn này lại đang lắc đầu như thể nói "Randy hâm thật rồi, nhưng chúng ta buộc phải nhận lời thôi".

- OK. - David nói. - Tớ sẽ giúp cậu.

- Ôi, cảm ơn! - Tôi sung sướng thốt lên.

- Bao giờ chúng ta bắt đầu?

David nhún vai.

- Tối nay thì sao?

- Các cậu điên rồi. - Sara kêu lên.

- Được đấy. - Tôi đáp.

- Nhưng đến hôm mừng mười tháng sáu, David và tớ sẽ biết được người mà hấn ẩn bên trong. Ai mà biết được, có khi Pete sẽ bắt cậu cũng nên, Sara ạ.

Tôi kiên nhẫn chờ đến sau buổi tối, khi trời đã tối hẳn.

- Con ra ngoài đi dạo quanh đây một lát. - Tôi nói với bố mẹ.

- Em đi với! - Baby mè nheo.

Rầy rà rồi đây, tôi trầm nghĩ. Baby đòi đi. Không thể được.

- Em không đi theo được. - Tôi bình tĩnh nói với nó. - Chị muốn yên tĩnh một mình.

- Cẩn thận nhé con yêu. - Mẹ bảo. - Đừng ở ngoài đó quá lâu.

- Vâng ạ. - Tôi vội hứa và đẩy tung cánh cửa bếp ra.

Nhưng trong đầu tôi lại nghĩ, mình sẽ ở ngoài chừng nào cần thiết.

Tôi gặp David ở góc phố Fear vuông góc với đường Park Drive.

- Cậu sẵn sàng chưa? - Cậu ta hỏi.

- Sẵn sàng. - Tôi đáp.

Chúng tôi cùng đến nhà Lucas.

Lucas cũng sống ở phố Fear, cách nhà tôi không xa. Chúng tôi đứng bên kia đường, nấp vào chỗ tối. Có ánh đèn hắt ra từ bếp nhà Lucas. Tôi thấy bóng một phụ nữ ở bên cửa sổ.

- Ai thế?

- Hình như mẹ Lucas. - David nói. - Chắc đang rửa bát hay làm gì đó.

Chúng tôi chờ đợi. Chờ mãi chỉ thấy mỗi bóng mẹ Lucas qua cửa sổ bếp. Bắt đầu tê nhạt rồi đây, tôi trầm nghĩ.

- Nhỡ Lucas không ra ngoài thì sao? - Tôi sốt ruột hỏi. - Nhỡ chúng ta bỏ phí cả một đêm mà chẳng

thu được gì?

- Suyt...! David chợt thì thào. - Nhìn kia!

Cánh cửa trước bật mở. Lucas xuất hiện. Cậu ta hồi hả đi xuống bậc thềm và băng qua mái hiên trước. Cậu ta bắt đầu đi xuống phố Fear, hướng về phía rừng.

David và tôi cúi thấp đầu nấp sau một chiếc xe ô tô, đợi cho Lucas đi qua. Rồi chúng tôi bám theo. Chúng tôi vẫn đi bên này phố. Tôi thầm cầu nguyện để cậu ta đừng phát hiện ra chúng tôi.

Cậu ta đi tung tủy, vừa đi vừa huýt sáo. Một giai điệu quen thuộc.

Bài hát gì nhỉ? Tôi tự hỏi. Tôi đã nghe nó đâu rồi.

Cậu ta cứ huýt đi huýt lại bài đó. Cuối cùng tôi cũng nhớ ra. Tôi còn nhớ đã hát bài này khi còn bé.

Một bài hát trong tang lễ. Lời của nó là:

Hãy cầu nguyện cho người chết, và người chết sẽ cầu nguyện cho bạn.

Chỉ đơn giản là vì chẳng còn việc nào khác.

Tôi đưa mắt nhìn David. Cậu ấy cũng biết bài hát này.

- Sợ thật. - Tôi thì thào. - Sao cậu ta lại huýt sáo bài ca tang lễ?

- Có lẽ đó là Pete, - David nhận định. - đang nhớ lại bài hát tại lễ tang của mình.

Tôi rùng mình.

Chúng tôi đi ngang qua nhà tôi. Tôi nhìn vào nhà mình một cách khao khát. Trong ấy ấm cúng và an toàn làm sao. Có lẽ mình nên chạy vào nhà và quên tất cả những điều ngu xuẩn này đi, tôi thầm nghĩ.

Nhưng Lucas vẫn đi tiếp. Và David cũng thế. Thật may là có David đi cùng mình. Mình không thể bỏ cậu ấy lúc này.

Với lại dù sao tôi cũng phải tìm cho ra sự thật về Lucas.

Chúng tôi đã đi đến sát rừng phố Fear. Lucas rẽ ngoặt sang đường và biến mất hút sau những thân cây.

David và tôi băng qua phố. Chúng tôi ngập ngừng đứng lại bìa rừng.

- Trong kia tối kinh khủng. - Tôi dè dặt nói.

Tôi nghe rõ tiếng bước chân Lucas đập trên lá và cành cây khô. Tiếng chân ngày càng xa, xa dần chúng tôi.

- Chúng ta sắp mất dấu cậu ta rồi. - David kêu lên. Cậu bắt đầu xông vào cánh rừng tối đen.

Hai chân tôi dường như không muốn bước. Nhưng tôi buộc chúng phải đi. Tôi không muốn ở lại một mình.

Chúng tôi lắng nghe tiếng bước chân Lucas và ra sức đuổi theo.

- Lối này. - David thì thầm. Chúng tôi nhẹ nhàng di chuyển qua những bụi rậm.

Nhưng tiếng bước chân của Lucas nghe nhỏ dần. Vài phút sau thì tiếng động tắt hẳn.

Cậu ta đi đâu rồi?

Tôi muốn hét to lên "Lucas! Cậu ở đâu?". Nhưng tôi biết làm thế là ngu xuẩn. Tôi không muốn cậu ta phát hiện ra chúng tôi.

Chúng tôi rón rén đi trong rừng, cố gắng không phát ra tiếng động.

Giờ thì không còn một dấu vết nào của Lucas. Cậu ta đã biến mất. Cậu ta đã biến mất vào bóng đêm.

Bất thành linh tôi nghe thấy một tiếng động ngay gần đó. Tôi căng tai lên nghe.

- David! Cậu nghe thấy không?

David đứng khựng lại, nghe ngóng.

Tiếng động giống như giọng trẻ con nói. Giọng trẻ con đang rít lên điều gì đó.

Một luồng gió làm rụng lá tả lá cây. Tiếng nói ngày càng to hơn, vang vang trong làn gió.

Tôi nghe như "Ú...oà!"

Rồi tiếng cười rinh rích rộ lên, và nói "Mày là Hấn! Mày là Hấn!"

Có chuyện gì thế? Tôi hoang mang.

Có lẽ đây là Pete. Có lẽ hắn đang tập luyện cho trò chơi trốn tìm!

- Tao sẽ bắt mày! Mày là Hấn!

Toàn thân tôi run cầm cập. Bây giờ là tháng sáu rồi, tôi nghĩ bụng. Mình không thể thấy lạnh được. Nhưng cơn gió lộng gió thổi vào người tôi. Lông tay tôi dựng đứng cả lên.

Tiếng trẻ con lại hét lên:

- Chạy về cột mốc đi! Chạy về cột mốc đi!

David bầu tay tôi. Mồ hôi túa ra đầm đìa trên mặt cậu ấy.

- Chúng ta phải ra khỏi đây! - Cậu ta kêu lên.

David túm hấn lấy tay tôi. Tôi không nói nổi lời nào. Chúng tôi ù té chạy như bay ra khỏi rừng. Vất vả lắm tôi mới theo kịp David.

Giọng đứa trẻ bắt đầu ngân nga.

- Năm... mười... mười lăm...

- Chạy, Randy! - David hét to. - Nhanh lên!

Tôi nghĩ cậu ấy còn sợ hơn cả mình.

Cả khu rừng phổ Fear bao trùm quanh chúng tôi như một tấm chăn dày đen kịt. Tôi lao băng qua những bụi rậm và cành cây, cố bắt kịp David.

- Bốn nhăm... năm mươi... năm nhăm... - Thằng bé tiếp tục đếm.

Xin đừng để Lucas bắt được chúng tôi, tôi cầu nguyện. Làm ơn cho chúng tôi yên ổn ra khỏi đây.

- Đường này! - David hét. Cậu chỉ về phía có ánh sáng trước mặt.

- Bảy mươi... bảy lăm... tám mươi... - Giọng thằng bé ngày càng cao hơn, rít lên the thé.

Tôi không biết ánh sáng đó là gì nữa. Tôi hy vọng chỗ đó an toàn. Tôi nhắm về hướng đó mà guồng chân chạy thật nhanh, nhanh nhất có thể.

Vừa chạy tôi vẫn nghe tiếng thằng bé hét to:

- Một trăm. Xong chưa, tao đến đây!

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ánh đèn sáng loé lên. Một chiếc ô tô đi ngang qua. Nó giúp chúng tôi thoát ra đường cái.

David và tôi đứng thờ hồn hển trên vỉa hè. David bắt đầu khục khặc cười. Rồi ngửa cổ ra sau mà cười.

- Có gì buồn cười à? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

David há miệng hớp hớp không khí, cố nín cười.

- Bọn mình! - Cậu ấy nói không ra hơi.

- Bọn mình đi sợ một đám trẻ con!

Cậu ấy nói đúng, tôi chợt nhận ra. Chúng tôi vừa nghe thấy tiếng một đám trẻ con chơi trốn tìm trong rừng và đã bỏ chạy vì tiếng hét của kẻ tìm.

- May quá không đứa nào nhìn thấy bọn mình! - Tôi cũng cười phá lên với David. - Chúng ta sẽ không bao giờ tiết lộ nhé!

- Cứu! Cứu! Hóa ra một đám trẻ con!

David giả vờ kêu lên.

- Ôi, không! Đây chỉ là bọn học sinh lớp một thôi mà!

- Coi chừng! - Tôi phụ họa. - Móng tay nó có sơn.

- Chúng mình nhát gan quá! - David nói. - Pete có khi chẳng tồn tại.

- Ủ. - Tôi tán thành. - Chúng mình đã để câu chuyện dở dẩn ấy dọa cho phát khiếp một cách ngu ngốc.

Nhưng trong lòng tôi lại không chắc lắm.

Hôm sau Lucas lại chờ tôi ở ngăn tủ. May mắn là tôi nhìn thấy cậu ta trước nên vòng lại và rẽ sang đường khác.

Bữa trưa của tôi ở trong tủ và được canh gác bởi Lucas.

Vừa hồi hả bước tôi vừa lần túi quần xem mình có thể làm gì khác được chẳng.

- Năm mươi xen. Đủ để mua một cái bánh sandwich quýt kem.

Không sao. Thà mất một bữa trưa còn hơn đêm nào cũng phải ăn thịt thú rừng.

- Randy, cậu bắt đầu làm tớ sợ đấy! - Sara thì thào.

- Tớ phải biết chắc chắn. - Tôi lầm rầm lại.

Chúng tôi đang ngồi tập trung trên khán đài phòng tập thể dục, cả nam lẫn nữ. Sara và tôi ngồi cạnh Karla và Kris.

- Tại sao Lucas lại đi vào rừng buổi tối? - Sara nói. - Hoặc cậu ta là Pete hoặc đang làm điều gì đó kỳ lạ. Cậu nên tránh xa cậu ra, Randy ạ.

- Nhưng tớ vẫn chưa có đủ bằng cứ. Lucas có thể không phải là Pete - và bằng cách này hay cách khác tớ vẫn phải biết điều đó trước khi chơi.

- Các cậu đang thì thầm cái gì thế? Kris hỏi.

- Chẳng có gì cả. - Sara đáp.

- Tại sao các cậu không kể... Giọng Kris giận dữ.

- Thế theo các cậu thì có chuyện gì sắp xảy ra? - Karla ngắt cắt ngang lời cô em gái. - Chúng ta chưa từng tập thể dục cùng bọn con trai.

Thông thường bọn con gái tập riêng, còn con trai có thầy thể dục của chúng, thầy Sirk.

- Tớ cá là chúng ta sắp học môn Judo hay cái gì đó. Kris phỏng đoán.

- Giống như võ tự vệ á? - Tôi hỏi lại.

- Đúng! - Giọng Kris có vẻ rất háo hức. - Có thể chúng ta sẽ được học các quật ngã bọn con trai. Thấy có tuyệt không?

- Không loại trừ. - Karla trầm ngâm nói. - Nhưng chị không hình dung nổi cô Mason sẽ dạy chúng ta võ tự vệ như thế nào.

Cô Mason thường trang điểm quá mức cần thiết đối với một giáo viên thể dục. Móng tay cô sơn đỏ chót và luôn gọt giữa cẩn thận. Nếu bạn có ném một quả bóng về phía cô ấy, cô ấy cũng chẳng bắt. Cô chỉ luôn là người ném bóng còn bạn phải lao theo bắt. Tôi đoán chắc cô sợ gãy móng tay.

Cô cũng rất chăm chút mái tóc của mình. Cô nhuộm tóc màu vàng pha bạch kim và có lẽ phải dùng tới hàng lít thuốc xịt tóc bởi mái tóc cô rủ xuống quanh đầu mà không hề suy sụp lấy một cọng. Những hôm trời gió cô to cô không muốn ra ngoài.

Dường như trong đầu cô còn nhiều thứ bận tâm hơn là việc dạy thể dục cho bọn trẻ mười hai tuổi.

- Nào, các em. - Cô vỗ nhẹ hai tay vào nhau hô to.

- Tớ nghĩ cô Mason rất mê thầy Sirk. - Kris thăm thì với tôi.

Thầy Sirk có một thân hình nặng nề với mái tóc uốn lượn đen bóng và bộ ria mép. Thầy thích đi lại vòng quanh với bộ ngực ưỡn ra đằng trước. Thầy Sirk thì thầm điều gì đó với cô Mason và cô Mason khúc khích cười.

- Thấy chưa? - Kris đắc chí.

- Trời đất! - Tôi kêu lên.

Cô Mason lại vỗ hai tay vào nhau.

- Cô đoán là các em đang băn khoăn tại sao tuần này học sinh nam và nữ lại tập trung cùng nhau. Cô sẽ nói ngay đây. Chúng ta sẽ học môn mới và hoàn toàn khác lạ.

- Nếu không phải Judo thì là Karate. - Kris cầu thật to. - Làm ơn! Làm ơn! Làm ơn!

- Một môn mà cô nghĩ tất cả các em đều sẽ thích. - Cô Mason nói tiếp. - Môn khiêu vũ tập thể.

Tất cả chúng tôi ồ lên.

Thầy Sirk vội thôi cười.

- Nào! Trật tự! - Thầy nghiêm khắc hô to.

Chúng tôi im lặng trở lại.

Cô Mason nói:

- Cô biết tất cả các em đều thích thú, nhưng các em sẽ không nắm được gì nếu tiếp tục nói chuyện.

Cô ngừng lại một giây.

- Thầy Sirk và cô sẽ nhảy mẫu trước. Sau đó chúng ta sẽ bật băng nhạc lên và các em có thể tự nhảy. Thầy Sirk sẽ đếm nhịp.

Cô Mason có vẻ cho rằng đây là một tin thú vị. Rằng không ai trong khối lớp sáu này từng biết đến điệu nhảy đó.

- Đầu tiên, các em cần chọn bạn nhảy. Nếu các em đã nhắm sẵn ai đó thì mạnh dạn lên, hãy chọn bạn ấy. Nếu em nào không chọn được, chúng tôi sẽ ghép đôi giúp.

Không ai nhúc nhích khỏi chỗ ngồi nhưng mọi người bắt đầu bàn tán.

- Trò này hay đây! - Karla bình luận.

- Tớ cá là Laura sẽ chọn David. Cầu cho mà xem! - Kris nói.

Nhưng không ai đứng dậy đi chọn bạn nhảy. Cô Mason cứ vỗ tay hàng chục bận.

- Nếu các em không muốn tự chọn bạn nhảy thì thầy Sirk và cô sẽ rất vui lòng chọn giúp các em.

- Em nhảy với ai cũng được, miễn là không nhảy với Jeff Fader. - Karla tuyên bố. - Cậu ta thật dở người.

Karla, Kris và tôi cùng nhào người xuống nhìn Jeff Fader. Cậu ta ngồi ở hàng ghế đầu, đang ngoáy mũi.

- Eo ôi! - Kris kêu lên.

Đột nhiên, từ hàng ghế sau lưng chúng tôi, một giọng con gái lạnh lút.

- Em chọn David Slater!

Tôi ngoái cổ lại. Đó là Laura.

- Tớ đã bảo với cậu thế nào? Kris đắc thắng nói.

David cúi gằm xuống chân ghế, mặt đỏ bừng lên. Mấy cậu con trai ngồi xung quanh cười cợt vỗ vào lưng cậu ấy.

Cô Mason hét:

- Tốt lắm, Laura! Cảm ơn sự khởi đầu này. David, em phải Laura hãy đi xuống sàn tập trước. Còn ai nữa?

Trong giây lát không ai nói gì.

- Ai mà muốn nhảy cái điệu tập thể ngớ ngẩn này chứ! - Karla lầm bầm.

- Sao cô Mason không thôi đi?

Chợt, từ giữa đám đông, Lucas đứng vụt lên.

- Em chọn Randy Clay! - Cậu ta nói to.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lucas chọn tôi!

Lần này thì không ai cười hay vỗ tay. Mấy hàng ghế chột im bất. Kris và Karla nhìn tôi bằng hai cặp mắt sinh đôi.

Dưới sàn tập, David nhìn tôi một cách đầy ngụ ý.

Pete thích người mới đến, họ đã nói thế.

Pete sẽ chọn cậu.

Sự thật đã lộ ra.

- Được thôi, Lucas! - Cô Mason nói.

- Randy, em ngồi đâu? Randy là học sinh mới phải không?

Tôi ngồi như bị dính xuống ghế, hai chân run rẩy.

Tôi không muốn làm bạn nhảy của Lucas. Tôi thậm chí cũng chẳng cần học cái điệu khiêu vũ tập thể ra sao. Nhưng điều này nằm ngoài dự kiến.

- Tớ phải làm gì bây giờ? - Tôi thầm thì hỏi Karla và Kris.

Karla nhún vai đáp:

- Theo tớ thì tốt hơn là cậu đi xuống kia đi.

Lucas đã bước xuống sàn tập.

- Laura! - Cô Mason gọi. - Ôi, Randy! Cô biết em ngồi trên đó. Xuống đây đi để chúng ta có thể bắt đầu.

Maggie, bạn thân của Laura đứng dậy chỉ tôi.

- Bạn ấy đây! - Nó kêu to. - Đây là Randy!

Cô Mason không còn kiên nhẫn thêm nữa.

- Đừng xấu hổ! Nhanh lên! - Cô gắt lên.

Tôi chậm chạp bước xuống bậc thang về phía sàn tập. Lucas đã đứng sẵn một bên chờ tôi.

Chúng tôi sẽ phải đung-đưa-cùng-bạn-nhảy, tôi chột nhận ra. Mình sẽ phải chạm vào cậu ta. Mình sẽ phải chạm tay vào một người chết!

Bụng tôi chột cuộn lên. Không đời nào tôi lại nhảy với một người chết.

- Cô Mason, - tôi cất giọng yếu ớt, em không được khỏe.

Cô nhú mảy.

- Trông em hơi xanh thật.

Bụng tôi lại quặn lên. Tôi thấy không khỏe thật.

- Có lẽ em nên đến phòng y tế. - Cô Mason nói.

Tôi vội vã ra khỏi phòng thể dục. Tôi cảm giác cặp mắt nãy lửa của Lucas đang nhìn theo lưng tôi.

- Cậu biết không, cũng không tệ lắm, điệu khiêu vũ tập thể mà. - Karla nheo nheo mắt nói khi chúng tôi đang đi trên đường Division Mall. Tôi vừa xem phim cùng cô và cả Kris, Sara. Mới có tám giờ tối và trời cũng chưa tối lắm.

- Lẽ ra cậu đã rất vui. - Kris nói chêm vào.

- Chúng tớ chẳng có nhiều dịp mà nói chuyện hay chạm vào bạn nhảy nhiều lắm đâu, ngoại trừ khi phải xoay tròn thôi.

- Nếu ai mà xoay tròn tớ thì tớ sẽ nôn mửa mất. - Tôi nói. - Chỉ cần trông thấy Lucas là tớ phát ốm lên rồi.

- Chấp nhận đi. - Karla lườm bâu.

- Lucas cuối cùng phải nhảy với Marcia Lee và chẳng có điều gì tồi tệ xảy ra với cô ấy cả.

- Tớ nghĩ là cậu phát điên vì trò trốn tìm mất rồi. - Sara đồng tình. - Ý tớ là không ai nói chắc là Pete có tồn tại hay không.

Tôi nói câu:

- Chính các cậu là người kể cho tôi nghe về Pete! Và nếu chuyện đó không thật thì tại sao các cậu chơi trò đó năm này qua năm khác? Tại sao có những đứa trẻ phải chết trong tình trạng tâm thần bất ổn với tóc bạc trắng, không bao giờ nói năng gì nữa? Đó hẳn phải là sự thật chứ?

Kris Tỏ vẻ sợ hãi.

- Cậu ấy nói đúng!

- Thôi nào, các cậu. - Sara nói. - Trò chơi vui thôi mà! Nếu nó có chút gì đáng sợ cũng là đã vui hơn thôi!

- Tớ biết rất nhiều người đã từng tham gia chơi, song chẳng có điều gì xấu xảy ra với họ cả. - Karla khẳng định.

Thôi được, tôi trầm nghĩ. Thế thì mình là người nhất gan. Nhưng càng xem xét tôi càng tin là Pete có tồn tại.

Chúng tôi đi băng qua một bãi đỗ xe rộng và bắt đầu đi sang phố Division. Đến đường Park Drive thì chúng tôi chia tay nhau. Sara, Kris và Karla bắt xe buýt về Đồi North.

Tôi đứng một góc đường chờ xe buýt của mình. Nó vẫn chưa đến.

Khoảng mười phút sau, tôi quyết định đi bộ về nhà. Đêm nay trời ấm áp, đèn đường vẫn còn sáng.

Tuy nhiên trời cũng tối cá nhanh. Tôi bắt đầu rào bước. Tối về thế này là hơi buồn và mẹ sẽ lo lắng. Tôi có thể nhớ ngay ra câu dặn dò thường trực của mẹ: "Mẹ đặc biệt lưu ý con là phải về nhà trước khi trời tối".

Giờ thì đã quá muộn so với lời mẹ dặn. Trời tối hẳn rồi.

Nhưng tôi cũng sắp về đến nhà. Tôi rẽ ngoặt ở góc phố dẫn sang phố Fear. Phía đằng trước tôi đã trông thấy khu nghĩa trang phố Fear.

Tôi không thể ước mình đã về nhà trước khi trời tối nữa rồi. Đi ngang qua nghĩa trang vào ban ngày thì không vấn đề gì, nhưng ban đêm thì quả tôi không hứng thú chút nào.

Tôi hồi hải dần bước, cố không nghĩ đến giọng nói đã nghe được hôm trước ở đó. Cố gắng không nhìn ngó vào khu vực nghĩa trang.

Nhưng nó có cái gì đó đang cử động gần một hầm mộ. Nó đập vào mắt tôi. Tôi không thể không nhìn.

Một cái gì đó trắng loé lên trong màn đêm. Tôi tiến lại gần hơn. Tôi nghe thấy tiếng động của xẻng đang xúc đất. Tiếng của công việc đào bới.

Một cậu con trai đang quỳ mọp gần một ngôi mộ. Mặt cậu ta dí sát đất như thể đang đánh hơi.

Tôi vội nấp vào sau thân cây quan sát.

Đó là Lucas!

Cậu ta lôi vật gì đó từ dưới đất ra và đưa lên ngang tầm mắt. Vật đó màu tím và nhọn nhót. Tôi thấy nó động đậy. Ngoe nguẩy và xun xoe trên tay Lucas.

Một con giun.

- Được rồi! - Lucas kêu lên.

Và sau đó cậu ta làm một việc mà càng làm tôi có thể khẳng định rằng mình đã đúng.

Lucas từ từ hạ con giun béo núc cho vào miệng mình.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tôi suýt nữa thì hét lên, may mà kịp bịt miệng lại. Nhưng cảm giác ghê tởm vẫn dâng lên.

Lucas ngoảnh mặt ra phía tôi nấp.

Tôi vội cúi người xuống lẩn vào bóng tối.

Lucas nhìn chăm chú qua màn đêm. Hình như cậu ta khịt mũi, cố đánh hơi mùi khác lạ trong không khí. Tôi vội nín thở.

Lucas quay đi và tiếp tục đào.

Khẽ khàng tôi bước rón rén băng qua phố. Tôi nấp vào sau một cái cây và quan sát Lucas. Liệu cậu ta có phát hiện ra mình không?

Cậu ta vẫn đang đào, mặt cắm xuống đất.

Tôi hồi hải bước tiếp, cố đi nép vào chỗ có bóng tối. Tôi không dám ngoảnh mặt lại một lần nào cho đến khi đã yên ổn ở trong nhà mình.

Tôi thò cổ ra ngoài cửa sổ.

Không thấy bóng dáng cậu ta. Tôi đóng sập cửa và khóa lại. Giờ thì an toàn rồi.

Pete thường khổng chế cơ thể người khác vào ban đêm, tôi thầm nghĩ. Bây giờ là nửa đêm. Và Pete đang bắt Lucas tội nghiệp ở ngoài nghĩa trang.

Tôi thấy rùng mình. Ngày mười tháng sáu sắp đến nơi rồi. Liệu Pete có bắt mình không?

Khi đó mình sẽ phải ra ngoài nghĩa trang vào giữa đêm hôm. Đào bới tìm giun. Và phải ăn chúng. Tự nhiên tôi hình dung rõ cái cảm giác của lũ giun ngoe nguẩy, xun xoe bò trong dạ dày mình.

- Randy, con đây à? - Mẹ hỏi vọng ra từ phòng đọc. Tôi hít một hơi và đi vào. Mẹ, bố và Baby đang ngồi trước màn hình tivi xem chương trình và cảnh sát.

- Phim thể nào con? - Bố hỏi. - Con đói chưa? Bố mẹ để phần cho con một ít thịt gà đấy nếu con muốn ăn.

- Mẹ đang hâm trong lò ấy! - Mẹ nói thêm.

- Con đã ăn pizza rồi ạ. - Tôi nói dối.

Thực ra tôi chưa ăn gì ngoài bông ngô. Nhưng tôi không thể tưởng tượng mình có thể ăn được sau khi chứng kiến sự việc Lucas làm.

- Con về hơi muộn đấy, con yêu. - Mẹ trách. - Con phải đợi xe buýt lâu à?

- Xe không đến. Có phải đi bộ về ạ. - Tôi đáp.

Cả bố và mẹ cùng quay ra nhìn tôi bằng cặp mắt tóe lửa.

Giọng bố trầm xuống và căng thẳng:

- Lẽ ra con phải gọi điện cho bố mẹ, Randy. Bố mẹ sẽ rất vui lòng đến đón con ngay.

- Con biết ạ. Nhưng con không nghĩ trời tối nhanh thế.

Baby nhảy tung tung trên tràng kỷ, chán hết tầm xem phim tivi của mọi người.

- U u u u u! - Nó hú lên. - Randy sắp bị rắc rối!

- Yên nào, Baby! - Tôi găm gừ.

- Không phải Baby mà là Barbara! - Nó gào lên. - Bar-ba-ra!

- Ngồi xuống đi Baby! - Bố nhắc.

- Barbara chứ!

- Mẹ nghĩ chắc đã đến lúc đi ngủ rồi đấy Baby. - Mẹ nói.

- Đi thôi. Lên giường đi ngủ thôi.

Baby rít lên một thứ âm thanh chói tai:

- Barbara!

Mẹ giơ một tay bịt tai, tay kia túm cổ tay Baby lôi nó lên gác.

- Phải uống thuốc an thần mất thôi. - Tôi đùa.

Bố nhú mày nhìn tôi.

- Có lẽ con cũng nên đi ngủ thôi, quý cô ạ. Tôi không thích việc quý cô đi lại một mình ban đêm chút nào.

- Con không định làm thế. - Tôi thanh minh.

- Thôi được. - Bố nói. - Lên gác và suy nghĩ về chuyện đó đi.

Tôi đi lên phòng mình. Tôi mặc áo ngủ vào và nằm lên giường đọc sách. Tôi phải làm gì đó để không nghĩ đến Pete. Một làn gió ấm áp thổi qua cửa sổ để ngỏ làm lay động khế tấm rèm.

Không biết tôi đã thiếp đi lúc nào. Bất chợt tôi tỉnh dậy. Đèn ngủ bên giường tôi vẫn sáng. Quyển sách đã rơi xuống sàn. Cả ngôi nhà yên ắng. Mấy giờ rồi nhỉ? Tôi tự hỏi.

Tôi liếc nhìn đồng hồ. Đã một giờ sáng.

Tôi buông màn xuống và tắt đèn. Tất cả các nhà trên phố đều đã tắt đèn. Con phố chìm trong yên tĩnh.

Ngoại trừ một âm thanh yếu ớt.

Những tiếng nói. Tiếng nói ở rất gần.

- Tao bắt được mày rồi! May là Hấn!

- Hấn đang đến! Hấn đang đến! Chạy!

- Xong chưa, tao đến đây!

Tôi ngồi bật dậy, run rẩy.

Những tiếng nói đó phát ra từ trong rừng.

- Ú... oà!

Tôi nhào người lên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Thoạt tiên tôi chẳng thấy ai. Tiếng nói lao xao cũng ngừng bật.

Nhưng sau đó có một vật đang chuyển động dưới ánh đèn đường.

Một cậu con trai. Cậu con trai lao ra từ bóng tối. Cậu ta hiện loé lên trong ánh đèn sáng choang.

Tôi không nhìn rõ cậu ta lắm. Cậu ta đi từ phía đằng rừng ra. Rồi cậu ta biến về phía cuối phố. Về phía nhà Lucas. Đây chắc là Lucas, tôi thầm nghĩ. Hoặc là Pete. Tôi không biết phải nghĩ về cậu ta thế nào nữa.

Nhưng tôi thấy sợ. Hấn đã chọn mình, tôi thầm nghĩ. Hấn đuổi theo mình.

Mình sẽ là mục tiêu tiếp theo của Pete.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 12

- Cẩn thận nhé, các con. - Bố hôn lên trán hai chị em tôi.

- Bố mẹ sẽ không về muộn đâu. - Mẹ nói. - Nếu có việc gì thì gọi điện cho bố mẹ ở nhà bác Lewis. - Hôm nay bố mẹ Sara mời bố mẹ tôi đến ăn bữa tối. - Mẹ đã để số điện thoại nhà bác ấy trên cánh tủ lạnh.

- Và đừng quên là Baby phải lên giường đi ngủ lúc tám giờ. - Bố dặn thêm.

- Barbara chứ! - Baby phản đối. - Bố toàn quên.

Bố mãi tìm chìa khóa xe.

- Bố xin lỗi, Baby.

Baby bấu môi đậm chân ầm ầm. Đôi khi tôi thấy thương nó. Không ai chịu nghe nó nói cả.

Nhưng sau đó nó lại sẽ làm việc gì đó đáng ghét - giống như kiểu "vô tình" xịt nước phải tôi bằng cái súng phun nước của nó - và lúc ấy tôi chỉ mong nó bị bỏ ngoài hành tinh bắt cóc đi cho rồi. Những người hành tinh với thức ăn ưa thích là những cô bé bảy tuổi.

Baby bắt đầu rên rì.

- Con không muốn đi ngủ lúc tám giờ. Tại sao con không được ngủ muộn như chị Randy?

- Con sẽ được ngủ muộn như chị Randy khi con bằng tuổi chị ấy. - Mẹ nhẹ nhàng nói. - Nghĩ mà xem, chỉ năm năm nữa thôi!

Baby bắt đầu tức tưởi.

- Năm năm! Lâu lắm!

Nó vùng vằng chạy vào phòng mình.

- Cảm ơn mẹ rất nhiều. - Tôi chán nản nói. Mẹ đã làm Baby nặng xị lên. Và tôi lại phải đi an ủi nó.

Mẹ cúi xuống hôn tạm biệt tôi.

- Xin lỗi con yêu. Em sẽ con sẽ yên lặng lại thôi.

Bố mở cánh cửa trước. Mẹ cầm ví lên.

- Mẹ chào Sara cho con nhé! - Tôi nói với theo khi bố mẹ đi ra xe.

Bố mẹ lái xe đi và còn vẫy tay lại với tôi.

Baby và tôi còn ở nhà một mình với nhau vào buổi tối.

Tôi cũng đã từng phải trông nom Baby trước đây, tất nhiên.

Nhưng không phải ở phố Fear. Cho đến buổi tối hôm nay.

Tôi lê bước lên phòng Baby. Xin đừng để nó nổi cơn thịnh nộ, tôi thề cầu nguyện. Xin hãy làm nó có tâm trạng dễ chịu tối nay.

Phải ở nhà một mình với Baby khi nó nổi cơn điên là cơn ác mộng khủng khiếp nhất đối với tôi. Thậm chí bố mẹ cũng chẳng làm gì được.

Một lần nó đã ném một lít sữa xuống sàn nhà. Chiếc hộp bia đựng sữa vỡ tung như một quả bom. Sữa bắn tung tóe ra đầy bếp. Một lần nó khác nó ngoéo chân tôi khi tôi đang giúp mẹ lau bàn. Lúc đó tôi lại đang bưng một chồng bát đĩa bẩn. Chúng đổ ụp xuống mặt thảm trải sàn bếp khiến sau đó mẹ phải lột ra mang đi giặt.

- Baby? - Tôi gọi. - Em đang làm gì đấy?

Tôi đợi nghe nó đáp lại. Im lặng. Tôi không nghe thấy bất cứ một tiếng than vãn hay khóc lóc nào.

Ồi, ái. Thế là tốt hay xấu đây?

- Baby à?

Tôi nhìn vào phòng nó.

Nó không có trong đó.

- Baby! Em ở đâu?

Tôi bước thẳng vào phòng, đảo mắt tìm nó. Tôi kiểm tra gầm giường, sau cánh cửa.

- Baby?

Chuyện gì xảy ra với nó nhỉ?

Tôi kéo ngăn tủ đựng quần áo ra - đôi khi nó hay trốn trong này khi còn bé. Không có.

- Baby! - Tôi lại gọi to.

Có thể nó ở trong phòng bố mẹ, tôi thề nhũ. Tôi định quay ra.

- Bụp! - Cánh cửa tủ đóng bật mở. Baby nhảy ào vào người tôi.

Tôi la lên. Baby nhảy cẫng lên cười khanh khách.

- Em dọa được chị rồi! Em dọa được chị rồi! Em dọa được chị rồi!

Ít ra nó không lên cơn thịnh nộ.

- Ha ha, Baby. - Tôi gượng cười. - Em đã làm chị sợ. Vui đấy.

- Em làm Randy sợ! Em làm Randy sợ!

- Thôi nào. - Tôi lăm nhẹ lấy cổ tay nhỏ bé của nó. - Xuống ăn tối đi.

Sau khi ăn tối với bánh pizza và ăn kem, tôi và Baby bật tivi lên xem. Tôi cho nó thức đến tám giờ ba mươi - tôi cũng thường cho nó đi ngủ muộn hơn một chút hồi nó còn bé - và nó luôn ngủ ngay.

Tôi ngã phịch xuống tràng kỷ trong phòng đọc. Phù. Không tệ lắm, tôi thở phào. Và từ bây giờ sẽ

không bị nhức óc nữa.

Tôi không tìm được chương trình nào hay ho trên tivi cả. Tôi đành tắt tivi và cuộn tròn trên tràng kỷ đọc tạp chí.

Một giờ đã trôi qua. Đã gần mười giờ.

Tôi ra khỏi tràng kỷ và bước lại cửa sổ. Bên ngoài cảnh vật tối đen và im ắng.

Tôi ngó ra phía nghĩa trang phố Fear, nghe ngóng.

Liệu đêm nay Lucas có ra nghĩa trang không? Liệu cậu ta có đang ở đâu đó ngoài ấy đào bới tìm thức ăn?

Tôi kiểm tra lại cửa ra vào để đảm bảo nó đã được khóa chắc.

Đột nhiên tôi cảm thấy không yên tâm. Ngôi nhà yên tĩnh quá. Mọi thứ có vẻ không bình thường.

Tôi đi kiểm tra từng phòng, từng phòng. Phòng khách, phòng ăn, bếp, phòng đọc.

Có lẽ mình nên bật tivi, tôi nghĩ thầm. Ít ra mình còn có bạn.

Tôi bật tivi lên. Chương trình cảnh sát. "Cảnh sát với công việc giải cứu".

Hình như tôi nghe có tiếng động. Ở hành lang, ngoài phòng đọc. Ở phòng bếp.

Tôi ngồi im như tượng, lắng tai nghe lại. Trên tivi, tiếng còi báo động kêu rú lên.

Tôi quay phắt lại.

Là Baby!

Nó sợ sệt nhìn xuống cái đĩa nhựa và đánh rơi. Bánh quy rơi vãi đầy ra sàn nhà.

- Em không ngủ được. - Nó phụng phịu.

- Em phải lên giường. - Tôi ra lệnh. - Bố mẹ sắp về rồi và thấy em vẫn còn thức thì chị sẽ gặp rắc rối đấy!

- Nhưng em đói. - Nó gào lên. Một cục nhỏ từ đáy cổ họng nó chực dâng lên.

Ôi không, tôi thầm nghĩ. Con thịnh nộ lại lên rồi.

Tôi đứng dậy, vô tình dẫm phải mấy cái bánh rơi dưới đất. Tôi thấy chính mình cũng bắt đầu tức điên lên.

- Thôi đi, Baby. - Tôi cáu kỉnh nói. - Giúp chị nhặt hết bánh lên. Rồi về giường ngay.

- Chị lại gọi em là Baby rồi! - Nó gào to hơn. - Em đã luôn bảo chị! Em muốn chị gọi em là Barbara!

Mình thôi bùng lên mất rồi! Mình phải cố làm con điên của nó xẹp xuống!

- Chị xin lỗi! Xin lỗi! - Tôi nhẹ nhàng nói, cố xoa dịu nó. - Chị cứ hay quên, Baby ạ.

Ôi thôi rồi.

Con bé ngửa cổ ra đằng sau và bắt đầu gào lên. Gào như muốn vỡ tung lồng ngực.

- Oa.a.a.a.a.a.a...a...a!

- Suyt! Suyt, Baby!

- Oa.a.a.a.a.a.a...a...a!

Tôi nhặt một cái bánh lên và giơ ra trước mặt nó.

- Nhìn này! - Tôi cố gào lên át tiếng nó. - Nhìn này, Baby. Một cái bánh! Em có muốn ăn cái bánh ngon tuyệt này không?

- Oa.a.a.a.a.a.a...a...a!

Tôi lắc người nó. Tôi vuốt má nó. Tôi làm mặt hề với nó. Không gì làm nó thôi hét. Nó vẫn ngửa cổ mà hét.

Hàng xóm tưởng nhầm là tôi đang giết nó mất.

Sau đó có cái gì đó chợt thay đổi.

Nó không thôi hét. Nhưng giọng hét của nó nghe có gì khang khác.

Không còn là tiếng hét của cơn thịnh nộ nữa mà là tiếng hét vì khiếp sợ.

Con bé bấu tay tôi và chỉ ra cửa sổ.

- A.A.A.A.A.A.A...A!

Tôi quay đầu lại nhìn.

Và cũng bắt đầu hét toáng lên.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 13

- A.a...a...a...a! A.a...a...a...a! Cứu! - Tôi gào lên.

Lucas đang nhìn chăm chăm vào tôi qua ô cửa sổ.

Rồi không thấy đâu nữa. Cánh cửa trước bắt đầu rung rinh.

Cậu ta đang tìm cách xông vào trong nhà!

Tôi lao vội ra cửa trước, dùng hết sức tì người vào cửa.

Cửa khoá, tôi nhấc mình. Cậu ta không thể vào được.

Chợt ổ khóa xoay.

- Không! - Tôi hét lên. Baby, lại giúp chị!

Baby cùng chặn cửa với tôi. Nước mắt vẫn đầm đìa mặt nó.

Cánh cửa bắt đầu mở ra. Tôi càn ra sức chặn người vào cửa.

- Không! - Tôi la to. - Đi khỏi đây đi!

Một lực đẩy mạnh thúc từ mé bên kia cánh cửa. Cánh cửa bật tung ra hất hai chị em tôi giạt sang một phía.

- Cứu! - Tôi nhắm tịt mắt vào mà hét. - Không được vào! Không được vào!

Tôi ôm chặt lấy Baby, hy vọng ít ra cũng bảo vệ được con bé trước Lucas. Nhưng chẳng có Lucas nào cả.

- Randy! Có chuyện gì thế?

Tôi mở Bụng mắt.

Bố và mẹ.

Tôi không biết phải nói gì nữa.

- Randy, con có sao không? - Bố hỏi hoảng hốt.

- Con... con...

- Chuyện gì xảy ra thế? - Mẹ kêu lên.

Tôi thấy hai má mình nóng bừng.

- Chuyện gì đã xảy ra? - Mẹ hỏi lại. - Ai định xông vào đây hả?

- Lucas! - Tôi kêu lên. - Con thấy cậu ta ló mặt qua cửa sổ! Cậu ta cố tìm cách bắt con!

Bố nhú mảy.

- Lucas là ai thế?

- Cậu ta là Pete. - Tôi đáp.

Bố mẹ bối rối nhìn nhau.

- Có phải Lucas là bạn học cùng lớp với con? - Mẹ hỏi.

Tôi gật đầu. Tôi bắt đầu nhận ra câu nói vô lý vừa rồi của mình.

Có lẽ tốt hơn là không nói gì với bố mẹ, tôi quyết định.

Với lại, liệu bố mẹ có thể làm gì giúp mình chứ?

Không gì hết. Họ không thể làm được gì.

- Tại sao cậu bé đó lại nhìn qua cửa sổ nhà mình? - Bố thắc mắc. - Hay là nên gọi cảnh sát.

- Không... ổn rồi mà bố. - Tôi vội ngăn. - Con... có khi là con đang tưởng tượng ra đấy.

Mẹ cau mày:

- Con có chắc không Randy? Trông con có vẻ cực kỳ hoảng sợ đấy.

- Con đang xem một chương trình rừng rợn trên tivi. Chắc con bị ảnh hưởng. - Tôi nói dối.

- Con cũng trông thấy! - Baby la lên. - Con thấy một anh con trai.

- Không phải, em chẳng trông thấy gì hết! - Tôi vội nói át đi. - Đấy là trên tivi.

- Không phải thế!

- Bố mẹ đừng nghe lời nó. - Tôi quả quyết nói với bố mẹ. - Bố mẹ biết nó hay dựng chuyện thế nào rồi đấy.

Bố nhún vai.

- OK. Nhưng nếu có bất cứ việc gì tương tự xảy ra thì phải cho bố mẹ biết đấy.

- Con sẽ làm thế. Con hứa.

- Con đã nhìn thấy hấn ta! - Baby lại gào lên. - Con không dựng chuyện!

- Quay lại giường ngay, Baby! - Mẹ ra lệnh. - Chúng ta cùng đi ngủ ngay bây giờ.

Bố cố hạ giọng nhẹ nhàng:

- Được rồi Baby. Tất cả người lớn sẽ đi ngủ bây giờ. Con có muốn đi ngủ giống mọi người không?

- Con không buồn ngủ. - Baby tuyên bố. - Con tỉnh, tỉnh hấn ngủ rồi.

- Thôi còn con thì đi ngủ đây. - Tôi nói. - Chúc ba người ngủ ngon.

Tôi để lại vấn đề Baby cho bố mẹ giải quyết.

Thế đấy, vừa lên cầu thang tôi vừa nghĩ.

Mình đã có đủ chứng cứ cần thiết.

Lucas là Pete.

Và Pete đang cố bắt mình.

Thậm chí còn cố xông vào nhà mình.

Mình tới số rồi.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Choang!

Cái cốc thủy tinh tuột khỏi tay tôi rơi vỡ tan xuống sàn bếp. Lọ mứt cam bị nghiêng trào ra ngoài và dính rớt vào vết nứt trên ngăn tủ.

- Chuột! - Tôi lấp bắp kêu, rồi vội vàng lấy giấy ăn chùi chỗ mứt rớt.

- Cẩn thận cái cốc vỡ đấy, Randy. - Mẹ nhíu mày nhìn tôi. - Con không sao đấy chứ con yêu?

- Vâng, vâng, không ạ. - Tôi quay vội đi chỗ khác tránh ánh mắt mẹ để khỏi bị lộ vẻ lo âu trên mặt mình.

Thứ bảy, người ngày mười tháng sáu đã đến.

Sáng nay thức dậy tôi đã cảm thấy nhoi nhói trong bụng.

Cơn đau nhoi nhói ngày càng tăng khi thời gian càng trôi đi. Tôi có bình thần xem hoạt hình với Baby mà không ngồi yên nổi. Tôi cứ lờng lợn đi lại trong nhà như một con thú bị nhốt.

- Randy, con làm mẹ lo đấy. - Vào buổi trưa mẹ nói. - Sao con không chạy ra ngoài cửa hàng cho mẹ? Mẹ con một cân thịt bò.

Chạy ra cửa hàng? Có thực mẹ muốn mình đi ra ngoài?

- Con không thể mẹ ạ.

- Sao không? Hôm nay trời rất đẹp. Con có thể hít thở không khí trong lành mà.

- Con thực sự không thấy thích.

- Mẹ giúi tiền vào tay tôi rồi đẩy ra cửa.

- Đi đi! - Mẹ ra lệnh. - Một cân thịt bò nạc. Cảm ơn.

Đường phố có vẻ yên ắng khác thường vào buổi trưa thứ bảy. Bình thường giờ này bên hàng xóm xung quanh thường rất đông trẻ con chơi đùa hoặc vây quanh đám xe đạp của chúng.

Nhưng hôm nay không thể. Ngoài đường không nhiều xe đi lại lắm. Tôi chỉ thấy mỗi một người đàn ông đang xén cỏ trước nhà mình.

Tôi có cảm giác mọi người ở hết trong nhà - đặc biệt là bọn trẻ con. Tôi hình dung chúng đang lo lắng ngồi túm lại một chỗ, dự trữ năng lượng.

Chúng cần năng lượng cho cuộc chơi tối nay. Không ai muốn bị Pete bắt.

Không ai muốn trở thành Hấn vào năm tới.

Buổi chiều tối Sara gọi điện lúc tôi đang ăn dở cơm tối.

Giọng cô ấy gần như là thì thầm qua điện thoại.

- Đừng quên nhé. Cuộc Chơi bắt đầu sau khi trời tối.

- Làm sao mà tớ quên được? Tớ đã phải bận tâm hàng tuần nay vì nó.

- Nghe này, Randy. - Sara tiếp tục. - Giả sử ý nghĩ điên rồ của cậu là đúng. Giả sử Lucas là Pete. Tất cả những gì cậu cần làm là tránh xa cậu ta ra. Cậu ta sẽ không thể tóm cậu được, giờ cậu biết...

Cô ấy nói đúng, thôi thà nghĩ. Tôi sẽ chỉ việc tránh xa cậu ta và thế là ổn.

- Hẹn gặp lại cậu ở đó. - Tôi nói.

- Tuyệt. - Sara thở phào.

- Hẹn tối nay.

Tôi quay lại bàn. Baby đã ngốn hết tảng thịt của nó. Tôi không thấy đói. Nhưng tôi phải cố ăn vài miếng thịt bò với khoai tây rán. Tôi cần có sức khỏe.

Tôi cảm thấy ánh mắt mẹ đang lo âu nhìn mình. Còn bố thì vẫn vô tư ăn.

- Một buổi tối vui vẻ đáng nhớ hả? - Bố hỏi tôi. - Con đang hồi hộp về nó phải không Randy?

Tôi cúi gầm xuống đĩa thức ăn.

- Dạ...

- Trốn tìm là một trò hay. Bố rất vui. Con sẽ trở thành một phần của truyền thống Shadyside.

- Vâng.

- Sau buổi tối nay con sẽ trở thành công dân thực thụ của thị trấn này. - Bố nói tiếp. - Con sẽ hòa đồng với những đứa trẻ khác. Giống như kiểu từ đầu đã sinh ra ở đây hay cái gì đó tương tự.

Rõ ràng là bố chẳng hiểu mình đang nói gì. Tôi mong bố đừng nói gì nữa.

Mẹ lên tiếng:

- Trò đó không có gì nguy hiểm chứ, Randy?

- Không ạ. - Tôi lí nhí đáp. Tôi ghét phải nói dối mẹ. - Làm sao mà nguy hiểm ạ? Chỉ là một trò chơi trốn tìm bình thường thôi mà mẹ.

- Yên tâm đi em yêu. - Bố nói. - Anh đảm bảo là không có gì phải lo lắng hết.

- Con cũng muốn chơi trốn tìm. - Baby lèo nhèo.

- Khi nào con lớn hơn đã. - Bố nói với nó. - Rồi sẽ đến lượt con.

- Con muốn chơi bây giờ cơ!

- Liệu liệu đấy Baby. - Mẹ nhắc nhở. - Con có muốn bị lên giường sớm không?

- Tên con là Barbara!

Tôi đặt đĩa xuống mà nhìn Baby đăm đăm. Thật lạ khi nghĩ đến việc chỉ vài năm nữa thôi là Baby đã ở vị trí của tôi.

Nó luôn làm tôi bức mình. Song tôi không muốn phải chứng kiến cảnh em mình bị một con ma không chề. Em tôi không làm phiền tôi mức ấy.

Tôi đã ghế mình ra khỏi bàn.

- Cho con xin phép.

- Con đã ăn bữa tối vất vả quá đấy. - Mẹ nhận xét.

Tôi xiên thêm một miếng thịt bỏ vào miệng. Chỉ là để là để mẹ vui lòng.

- Con no rồi ạ. - Tôi vừa nhai vừa nói. - Con lên gác nằm một lát đây.

Khi ra khỏi bếp tôi còn nghe bố bảo với mẹ:

- Anh đảm bảo là không có chuyện gì đâu em yêu. Có thể con bé lo lắng vì nó không biết mấy về bọn trẻ khác. Đừng quên nó là học sinh mới đến.

Đúng vậy, tôi thầm nghĩ trên đường lên gác.

Mình là học sinh mới đến.

Và Pete lại thích những đứa trẻ mới.

Chúng tôi tập trung cả bên bia rừng.

Đoạn phố này không có đèn đường. Những đám mây trôi hờ hững che khuất một nửa mặt trăng. Một vài đứa trẻ mang đèn pin theo. Từ xa nhìn ánh đèn bin như những con mắt khổng lồ.

Tìm tôi đập dồn lên. Tôi len qua đám đông các bạn cùng tuổi, hy vọng tìm thấy Sara hay Kris và Karla. Tôi điếm qua từng gương mặt, tìm người mà mình biết. Chúng cũng nhìn lại tôi. Mắt chúng tôi gặp nhau trong một giây rồi lại quay đi. Tôi cảm giác mọi người ai cũng lo lắng như mình. Không ai nói gì nhiều.

Chợt tôi bắt gặp ai đó tôi biết.

Là Lucas!

Cậu ta đang nhìn thẳng vào tôi.

Tránh xa tôi ra! Tôi thầm hét lên.

Mình không để hấn lại gần mình.

Tôi lẩn đi. Tôi cố trà trộn vào đám đông.

Tôi không biết phải trốn vào đâu. Nhưng không quan trọng. Chừng nào tôi tránh được Lucas thì còn tốt.

Thầy Sirk, thầy dạy thể dục của bọn con trai đang đứng một bên đám đông. Thì quan sát chúng tôi,

khuôn mặt thầy toát lên vẻ là lạ. Tôi bắn khoăn không hiểu sao thầy lại có mặt ở đây.

Dần dần có thêm những đứa trẻ kéo đến, rất lặng lẽ. Chúng tôi tụ tập quanh nhau, chờ đợi. Ai cũng nhìn thầy Sirk như thể đợi thầy có một động tác ra hiệu nào đó.

Cuối cùng thì thầy Sirk cũng khua đèn pin lên. Chúng tôi đi lại vây tròn quanh thầy.

Thầy Sirk cất giọng trầm trầm, trang trọng mà tôi chưa từng nghe thấy ở thầy lần nào.

- Chào mừng các em. Như các em đã biết hôm nay là ngày mười tháng sáu - ngày sinh nhật của Pete.

Các em có mặt ở đây để tham dự một tập quán cổ của Shadyside: trò chơi trốn tìm.

Các thế hệ bạn nhỏ ở Shadyside đã chơi trò này. Các em sẽ bước tiếp truyền thống của những người cha, người ông các em. Sau đêm nay không em nào trong số các em còn như trước nữa.

Thầy Sirk nở một nụ cười kiểu học giả dở người đáng sợ. Một vài đứa trẻ cười thầm nhưng hầu hết còn lại không cười nổi.

Chúng tôi nghe từng lời của thầy, trật tự và vâng lời hơn cả trong giờ học ở trường.

- Đối với phần lớn các em, trò chơi này chỉ đơn giản là một trò chơi. - Thầy nói tiếp. - Nhưng với một trong số các em, đây là một sự đánh cuộc. Tôi nghĩ các em đều hiểu ý tôi nói gì.

Bụng tôi quặn lên. Không phải em. Đừng để đó là em.

- Luật chơi rất đơn giản: Không được phép bật đèn pin. Các em phải đèn lại vệ đường. Khi có hiệu lệnh, các em chạy vào rừng trốn.

Tất cả chúng tôi ngoái đầu vào rừng. Khu rừng đứng đó sâu thẳm, tối đen và tĩnh lặng như sẵn sàng nuốt chửng chúng tôi.

Thầy Sirk vạch lên một thân cây to.

- Đây là cột mốc. Nếu em nào chạm được tay vào nó sau khi chạy một đường vòng rừng, em đó an toàn. Nhưng các em phải trốn trong rừng ít nhất là nửa giờ. Không ai được an toàn khi chưa hết nửa giờ đó.

Thầy ngừng nói. Không ai động dậy. Chúng tôi chờ thầy nói tiếp. Nhịp tim tôi đập thình thịch ra đằng tai.

Cuối cùng thầy Sirk cũng nói tiếp:

- Tôi đoán các em đều đã biết Hấn là ai.

Không ai nói năng gì. Nhưng đều biết.

Hôm nay là sinh nhật Pete. Pete là Hấn.

Thầy Sirk nuốt ực nước bọt.

- Chúc em may mắn. Và xin hãy cực kỳ thận trọng.

Ai đó bật diêm lên. Trong ánh sáng tôi trông thấy khuôn mặt Sara. Cô ấy đang thấp lên mười hai ngọn nến. Mười hai ngọn nến cắm quanh một cái bánh sinh nhật to.

Hai bạn gái mà tôi không biết giúp Sara nâng cái bánh lên. Ánh nến hắt bóng lên khuôn mặt họ trông thật kỳ dị.

Trên mặt bánh tôi đọc thấy một dòng chữ phun kem đỏ ngiawfn ngoè "Chúc mừng sinh nhật Pete".

Tất cả bắt đầu hát.

- Happy birthday to you!

Tôi chưa từng nghe bài "Chúc mừng sinh nhật" được hát nghiêm trang thế này bao giờ. Nhưng xét cho cùng thì tôi cũng chưa từng tham dự buổi lễ sinh nhật của một con ma bao giờ.

Tôi hát theo. Chúng tôi hát rất chậm.

Chúng tôi đang kín đáo tìm cách trì hoãn cuộc chơi, tôi chợt nhận ra. Trì hoãn đến chừng nào có thể.

Bài hát kết thúc. Mọi người đứng im như tượng, chờ đợi.

Chờ cái gì đây? Tôi băn khoăn.

Dấu hiệu như thế nào?

Tôi chợt thấy Sara mím miệng lại đầy lo lắng qua ánh nến.

Đột nhiên ánh nến vụt tắt.

Nhưng tôi không trông thấy ai là người thổi chúng.

Cả khu rừng chìm vào màn đen màn đen kịt.

Cuộc chơi bắt đầu.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mọi người chạy toán loạn.

Sara và mấy người bạn vút chiếc bánh xuống. Phup! Cái bánh rơi toẹt xuống đất. Bọn trẻ dầm bừa lên bánh để tìm đường chạy.

Chúng tôi chạy túa ra. Sara quay đầu lại trông thấy tôi. Cô ấy vẫy tôi chạy theo.

Tôi lắc đầu. Pete sẽ dễ dàng tìm thấy cả hai đứa hơn là chạy một mình.

Tôi đứng lại cạnh bìa rừng. Chạy đường nào đây?

Tôi nghe có tiếng chân chạy sau mình liền ngoái lại. Một cậu con trai đang chạy thẳng về phía tôi.

Đó là Lucas!

Không phải. Một cậu bé khác. Cô ta chạy vụt qua tôi và biến mất sau cái cây.

Không thấy bóng dáng Lucas đâu. Bây giờ thì tạm thời an toàn.

Tôi chạy men theo con đường mòn ở sâu trong rừng. Bọn trẻ chạy khắp nơi. Tiếng hét, tiếng cười nói và cả la hét ngập quanh tôi.

Chưa ai tìm được chỗ trốn cả. Tôi phải tránh xa mọi người ra. Tôi phải lủn thật sâu vào rừng.

Vừa chạy tôi vừa giương mắt nhìn xuyên qua bóng tối dày đặc. Chân tôi vướng phải những bụi cây mọc thấp. Tâm trí tôi thì cuống cuống lên.

Im lặng! Tôi tự nạt mình. Mi phải hết sức trật tự.

Mình trốn ở đâu đây?

Khu rừng này rộng quá, tôi chợt nhận ra. Tôi cảm thấy lạc lõng trong khu rừng này.

Những người khác dường như đã biến mất tăm. Tôi thậm ước được trông thấy ai đó mà mình biết. Sara hoặc Kris hay ai đấy. Bất cứ ai trừ Lucas.

Tôi cố lủn sâu vào rừng. Mình hoàn toàn đơn độc rồi, tôi thầm nhủ.

Không. Mình không đơn độc.

Loạt xoạt, loạt xoạt, loạt soạt.

Tôi cố lắng tai nghe. Tìm tôi đập thình thịch. Tôi đứng sững lại.

Cành cây gãy. Có tiếng bước chân đằng sau tôi.

Tôi nhìn lại. Ai ở đó nhỉ? Tôi chẳng trông thấy gì.

Nhưng tôi nghe thấy tiếng ai đó.

Loạt soạt, loạt xoạt, loạt xoạt.

Bước chân tiến lại ngày càng gần.

Có lẽ là Sara, tôi thầm mong. Hoặc là đứa bạn nào đó. Nhưng chừng nào tôi còn đứng yên đây, tôi còn cảm thấy chồn chợn.

Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi không đủ bình tĩnh chờ xem là ai. Tôi phải đi khỏi đây!

Tôi bắt đầu chạy. Chạy thật nhanh.

Loạt xoạt, loạt xoạt, loạt xoạt.

Gần hơn. Gần nữa.

Tôi vội rẽ sang lối khác. Hy vọng tiếng bước chân không đuổi theo nữa. Tôi lao bừa qua những bụi rậm và những cành thấp la đà.

Loạt xoạt, loạt xoạt, loạt xoạt.

Hướng thẳng về phía tôi. Ngày càng gần hơn.

Ai đó đang đuổi theo tôi!

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tôi quay lại.

Lucas chẳng?

Không phải.

Không có ai.

Tiếng bước chân im bật. Chẳng có ai bám theo tôi cả.

Mặc kệ, tôi thâm nhủ. Cứ chạy tiếp.

Tôi nhắm mắt lao đi. Tôi gạt cây ra mà chạy. Cành cây va vào người tôi, đâm vào mắt tôi.

Tôi chạy tới một lối mòn khác. Tôi dừng lại.

Loạt xoạt, loạt xoạt, loạt xoạt.

Lại âm thanh đó. Những tiếng bước chân!

Tôi quay phắt lại.

Tiếng loạt xoạt ngừng bật.

Tôi mở căng mắt ra cố nhìn xuyên qua màn đêm tối dày đặc. Không thấy ai ở đó.

Giá mà mình có cái đèn pin, tôi thâm nhủ. Tại sao chúng tôi lại không được phép mang theo đèn pin?

Không có thời gian để băn khoăn chuyện này nữa. Tôi rẽ tiếp sang một lối khác phải chạy dọc theo.

Tôi thấy mình đang dẫm lên cả đất đá và rễ cây. Tôi bắt đầu một bờ hơi tai. Mình cần phải nghỉ, không thể chạy được nữa.

Phải nghỉ đã.

Nhưng tiếng bước chân lại đang đến gần, gần hơn nữa.

Sắp tới chỗ mình rồi.

Tôi phải trốn. Nhưng trốn ở đâu?

Xung quanh bốn bề toàn cây. Phải trốn lên cây thôi.

Tôi túm lấy một cành cây xà thấp và đu người lên.

Tôi ra sức trèo.

Vỏ cây xù xì cào xước tay tôi. Tôi trèo một mạch tới chạc cây khá cao thì phải dừng lại để thở.

Tôi đảo mắt xuống phía dưới. Lẽ ra mình phải trèo lên một cái cây cao hơn, tôi thâm nghĩ. Như thế tôi

mới trông thấy Lucas mò đến.

Giờ thì tôi chẳng thấy gì ngoài lá cây.

Nhưng ít ra chúng cũng che lấp người tôi.

Pete sẽ không phát hiện ra mình. Hắn sẽ chẳng bao giờ biết được mình ở trên này.

Tôi ngồi bất động trên chạc cây đó chừng vài phút.

Không nghe thấy một âm thanh nào trong rừng.

Chuyện gì xảy ra với những bước chân nhỉ? Tôi tự hỏi.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua rồi? Mười phút? Hay mười lăm?

Làm thế nào để biết nửa tiếng đã trôi qua?

Tôi thầm ước giá mà lúc này mình có cái đồng hồ dạ quang.

Không được. Pete chắc chắn cũng sẽ trông thấy.

Tôi bám chắc vào chạc cây, chờ đợi.

Đột nhiên cái cây rung lên.

Tôi chết lặng.

Bình tĩnh, tôi ra sức tự trấn an.

Chỉ là gió thôi. Có lẽ đấy là gió.

Tôi không hề nghe thấy có tiếng bước chân nào. Tôi không nghe thấy tiếng bất cứ ai đi tới.

Thế thì ắt hẳn đó là tại gió. Có đúng chẳng?

Cái cây rung lắc mạnh hơn. Rất mạnh. Mà tôi lại không thấy có gió.

Đó không phải tại gió.

Tâm trí tôi bắt đầu bấn loạn. Cứ ở yên đây! Ở yên đây!

Mình sẽ không sao nếu ở yên đây. Mình phải ở yên đây!

Nhưng gần như ngay lúc ấy tôi biết mình không thể an toàn.

Tôi biết như vậy. Tôi cảm thấy như vậy.

Một hơi thở nóng hổi phả vào gáy tôi.

Có ai đó cũng đang ở trên cây cùng tôi.

Ngay cạnh bên tôi.

Gần đến mức có thể chạm vào tôi.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tôi sợ đến nỗi không dám quay sang nhìn. Nhưng... tôi buộc phải nhìn.

Tôi chậm chạp xoay đầu.

Một cậu bé! Một cậu bé ngồi vắt vẻo ngay bên tôi trong màn đêm đen.

Không phải Lucas.

Mà là David.

David tỏ vàng hoe trong trang phục áo sơ mi trắng. Dưới ánh trăng mờ ảo dễ dàng nhìn thấy mái tóc và chiếc áo của cậu ấy hiện lên.

Tôi thở phào.

Thật nhẹ cả người. Đó chỉ là David!

- Chào. - David thì thảo. Cậu khẽ dịch chuyển và cành cây lại rung lên.

- Suyt...! - Tôi vội vã ra hiệu. - Cần thận chứ! Cậu ồn ào quá.

Tôi thấy mừng có cậu ấy bên cạnh.

Có lẽ mình đã sai lầm khi chọn cách trốn một mình, tôi thầm nghĩ. Làm thế quá mạo hiểm.

Thật dễ chịu khi có bạn đồng hành.

- Đừng lo, Randy. - David nói. Pete sẽ không bắt được cậu chừng nào cậu còn ở cạnh tớ.

Tôi mỉm cười. David thật tuyệt, tôi nghĩ bụng. Cậu ấy thực sự là người bạn tốt nhất có thể công tác.

Cậu ấy đã đi do thám Lucas cùng tôi. Cậu ấy biết việc đó đáng sợ thế nào.

- Tớ rất mừng gặp cậu ở đây. - Tôi thì thảo. - Giờ thì chúng ta sẽ an toàn thôi.

Cậu gật đầu:

- Mọi chuyện ổn thôi.

Chúng tôi cùng im lặng một lát, chờ đợi.

- Có lẽ chúng ta sắp được nghỉ ngơi rồi. - Tôi nói khẽ. - Chúng ta phải chạy về cột mốc cùng nhau.

- Sắp rồi. - David đáp. - Nhưng chưa hết giờ đâu.

Cả khu rừng tìm trong tĩnh lặng hoàn toàn. Tôi cảm thấy an tâm. Cuộc chơi sắp xong rồi.

Chợt tôi cảm thấy có mùi gì đó.

Mùi hôi thối của rác.

Tôi khịt mũi.

Hay có khi là mùi lá cây mục chẳng?

Nó bốc ra từ đâu thế nhỉ?

Mùi thối càng nồng nặc.

- Cậu có ngửi thấy gì không? - Tôi quay sang hỏi. - Kinh quá.

David lắc đầu:

- Tôi chẳng ngửi thấy gì cả.

- Lạ thật. - Tôi lẩm bẩm. Mùi thối lại sục lên. Tôi bắt đầu thấy hơi nôn nao.

- Cứ như là chúng ta đang trốn trên một xe rác vậy. - Tôi nói. - Càng ngày càng thối.

David nhún vai.

Và chợt tôi nhận ra - mùi đó bốc ra từ David.

Mùi của David rất lạ.

Mùi của David thật kinh khủng.

Thoạt tiên tôi thấy ngượng.

Lẽ ra mình không nên nói gì, tôi nghĩ thầm.

Có lẽ cậu ấy quên không tắm hay gì đó.

Nhưng mùi thối lại bốc lên càng nặng.

Nặng mùi hơn cả một người lâu ngày không tắm.

Thối hơn mùi năm mươi xe rác gộp lại.

Tôi tắt cả cổ. Tôi muốn bịt mũi lại. Nhưng làm thế thì thô thiển quá.

Tôi ghé sát lại nhìn cho rõ David hơn.

Cái áo trắng của cậu ấy bị lấm bẩn. Một vết đen bám ngay trước ngực áo. Tôi đã không để ý đến vết bẩn đó lắm.

Nhưng khi tôi nhìn kỹ lại thì vết bẩn này đã lan to, lan to phải bằng cái đĩa CD.

Cậu ấy bốc mùi kinh khủng còn áo thì giầy bẩn. Tôi chưa từng biết David lại cầu thả đến thế.

Tôi chỉ vào vết bẩn.

- Cái gì đây? - Tôi hỏi. - Cậu ngã vào cái gì à?

- Trong lúc chạy. - Cậu ấy đáp.

Lạ thật. Giờ thì nghe giọng cậu ấy cũng khang khác.

Có gì không đúng lắm. Không giống giọng nói thường ngày của David. Giọng này cao hơn bình thường.

Bất giác tôi lùi ra xa một chút.

- Cái trò chơi này thật ngớ ngẩn. - David lên tiếng. Giọng gọi lại biến đổi đôi chút. - Pete không phải là người tệ lắm. Tôi không hiểu tại sao mọi người lại phải ra sức chạy trốn khỏi đây?

Giờ thì giọng nói đã thay đổi hoàn toàn. Không còn chút nào giọng của David nữa.

Tôi ngồi như hoá đá trên chạc cây đâm dẫn nhìn người bên cạnh. Vết bẩn đã lan ra đầu áo cậu ấy, từ từ to dần.

- Mọi người sợ cái gì cơ chứ? - Cậu bé bên cạnh tôi tiếp tục ca thán. - Pete luôn trả lại cơ thể cho họ mà. Tôi thường trả lại khi nào có cái mới.

Chuông báo động réo lên trong đầu tôi.

Tớ.

Cậu ấy vừa bảo Tôi!

Cậu bé cười với tôi. Cậu ta không còn giống David nữa.

Hàm răng của cậu ta lớn chồm, thối hoắc và đen xỉ.

Hơi thở cậu ta phả vào mặt tôi nóng và hôi thối.

Và vết bẩn trên áo của cậu ta bắt đầu nhỏ xuống.

Tong, tong.

Một giọt rơi trúng tay tôi. Tôi giơ tay lên sát mắt nhìn giọt đó.

Đỏ thẫm. Nóng ẩm.

Máu.

Hắn ta là Pete!

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 18

- Đừng lo Randy. - Pete rít lên. Cái răng sâu chìa ra khỏi mồm khi hắn nói. - Sẽ không đau đớn chút nào. Để tớ mượn cơ thể cũng không tệ đâu. Hãy suy nghĩ về điều đó - cậu sẽ không bao giờ đơn độc.

Tôi không thể đủ bình tĩnh nghe thêm nữa. Tôi tụt vội xuống khỏi cái chạc cây.

Vỏ cây cứa tay tôi nhưng tôi mặc kệ.

- Đừng chạy. - Pete gọi với theo. - Ta sẽ bắt được mi. Mi không thể thoát khỏi ta đâu.

Tôi buông người khỏi cái cây. Tôi rơi tự do khoảng ba mét rồi rơi bụm xuống nền đất ẩm.

Tôi vội gượng dậy và chạy thục mạng về hướng cột mốc.

Tôi không dám ngoái lại phía sau lưng.

Tôi không cần ngoái đầu lại cũng biết Pete đang đuổi theo bèn gót, hơi thở nóng hổi, hơi thổi của hắn luôn phả vào gáy tôi.

Tôi lao xuyên qua rừng. Cành cây hai bên lối đi chìa ra chắn đường, tôi phải gạt phẳng chúng đi.

Những bước chân nặng nề của Pete vẫn dồn dập sau lưng tôi.

Tôi không kịp nghĩ xem nên chạy đường nào nữa. Tôi cứ thế chạy.

Hy vọng là tôi đã chạy đúng hướng về phía bìa rừng.

Tôi phải chạm vào cột mốc. Chỉ cần chạm được vào cái cây sồi đó là sẽ an toàn.

Tôi chợt nghe thấy tiếng Pete gần như nói thẳng vào tai tôi.

- Vô ích thôi Randy. - Hắn hô to. Giọng hắn không có vẻ gì là đuổi sức hay thở hên hên cả. Tôi đoán chắc là ma không biết mệt.

Nhưng tôi biết mình thì không thể chạy lâu hơn nữa.

Cái cây sồi ngu xuẩn đó nằm ở chỗ nào cơ chứ?

Bất chợt tôi nghe có tiếng nói lao xao ở đâu đó.

Giọng trẻ con.

Tôi cúi đầu lao về hướng có âm thanh ấy.

Tôi đã thấy rồi.

Bìa rừng. Cột mốc nằm ở đó.

Bọn trẻ đang đứng vây quanh cái cây làm mốc, khu đèn pin loang loáng.

- Nhanh lên! - Chúng giục giã.

- Sắp về đến đích rồi!

- Mi không làm được điều đó đâu! - Giọng Pete rít lên. - Từ bỏ đi Randy. Mi không thể thắng nổi ta đâu!

Không! Không, không, không!

Mình sẽ không bỏ cuộc. Không thể bỏ cuộc.

Mình sắp về đến nơi rồi.

Cái cây chỉ còn cách tôi vài mét. Tôi vươn dài tay ra, ra sức với, với, với...

Có cái gì đó cản chân tôi.

Tôi giật nảy người lên, loạng choạng mất đà.

Tôi ngã sấp mặt xuống.

Mình đã bị sập bẫy.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 19

- Không! - Tôi gào lên tuyệt vọng.

Hắn đã bắt được tôi? Hắn sắp chiếm cơ thể tôi. Có đau không?

Tôi lồm cồm bò dậy. Pete quào tay ra chạm người tôi, những ngón tay hắn chỉ còn cách tôi một xăng-ti-mét.

- Ê này Pete! - Chợt một giọng nói quen thuộc cất lên. - Người định làm cái gì thế? Ăn náu cả năm trời trong thân hình một cô gái à?

Pete do dự. Hắn quay đầu lại nhìn về phía có tiếng nói.

Lucas hiện ra giữa hai thân cây, nhảy loi choi như vận động viên đấm bốc đang thủ thế. Cậu ta cười chế nhạo.

- Một cô gái mang tên Pete - thật là hay ho! Chúng ta sẽ được cười quanh năm bị cái vụ đội lột con gái này!

Pete gườm gườm nhìn Lucas, gằn gằn như một con thú.

- Lại đây mà bắt tao này Pete! - Lucas thách thức. - Hay tao sẽ gọi mày là Petina nhé!

Lucas biến mất giữa hai thân cây.

- Chạy đi Lucas! - Tôi gào lên. - Cậu làm được mà!

Một cậu bé chạy cắt ngang mặt Pete về phía thân cây làn mốc.

Pete quay ngoắt sang quờ cậu bé này. Nhưng trượt rỏ. Hắn liền quay lại hướng về chỗ ban nãy Lucas ló ra.

Tôi chợt nhớ ra mình chưa chạm cây mốc. Tôi vội vận nốt chút sức lực để lết được đến đó. Không phải là tôi chạm vào thân cây nữa mà là ông ghì lấy nó.

Giờ thì tôi đã an toàn. An toàn vĩnh viễn. Hay ít nhất là trong suốt năm tới.

Nhưng còn Lucas thì sao? Tôi đưa mắt nhìn vào rừng, chăm chú tìm cậu ấy. Tôi nghe thấy có tiếng ai đó đập lên bụi cây. Có phải Pete đã tóm được Lucas? Hay Lucas đã tìm được chỗ nấp mới.

Tôi cảm thấy hồi hận không thể tả nổi.

Lucas không phải là Pete. Đó lại chính là David! Và tôi lại còn nhờ hắn đi do thám Lucas cùng mình!

Những người khác tiếp tục băng qua rừng về cây cột mốc. Tôi bám chặt lấy cái cây, an toàn, lắng nghe tiếng hò reo của mọi người.

Giờ thì Pete đang rượt đuổi ai đây?

Sara đột nhiên hiện ra, lao về thân cây mốc. Cô vỗ mạnh vài cái cây.

- Cậu đã làm được! - Tôi vui vẻ reo lên, ôm chầm lấy cô ấy. - Chúng ta an toàn rồi!

Sara gật đầu, ôm ngực thở. Chúng tôi đứng bên nhau chờ những người khác quay về.

Megan xuất hiện rồi đến Kris và Karla. Tôi để mắt tìm Lucas mà chưa thấy.

Một dấu hiệu tốt đây, tôi nghĩ thầm. Chừng nào cậu ấy còn ở ngoài đó thì chừng ấy cậu còn tránh xa được hẳn.

- Thật là vui! - Kris kêu lên. - Chẳng sợ chút nào!

- Chắc chắn rồi! - Karla dài dòng. - Em thì chẳng sợ gì rồi. Em chỉ hét lên mỗi khi chị chạm vào em thôi.

- Ừ đấy, lẽ ra chị phải là Pete mới phải. - Kris tức tối.

- Suýt nữa Pete tóm được tớ! - Tôi kể. - Nhưng Lucas đã cứu tớ.

- Lucas á? - Sara như không tin vào tai mình. - Nhưng cậu đã chẳng bảo cậu ta là Pete cơ mà.

- Không phải cậu ấy. - Tôi giải thích. - Mà là David kia.

- Không đời nào. - Megan bật kêu lên. - Cậu nhầm lẫn hết cả rồi Randy. - Tớ không nhầm! David chính là Pete! Hắn đuổi theo tớ, nhưng Lucas đã cứu mình đúng lúc!

- Tớ đảm bảo David chỉ đùa cậu thôi. - Megan quả quyết. - Cậu ấy không phải là Pete.

- Đúng mà! Tại sao mọi người không chịu tin mình nhỉ?

- OK, Randy. Chúng tớ tin cậu. - Sara làm bộ trợn mắt lên, những người khác cười rúc rích.

- Cứ hỏi David đi. - Tôi bực bội nói. - Cậu ta sẽ nói cho mà biết!

Chúng tôi cùng nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng cậu ta đâu.

- Cậu đi mà gọi điện cho cậu ấy đêm nay và mang theo cái câu chuyện khôi hài của cậu nữa! - Megan nói.

- Rồi các cậu sẽ biết! - Tôi nói với cả bọn. - Sáng thứ hai đi học David sẽ xuất hiện với mái tóc bạc trắng hay gì đó. Rồi mọi người sẽ phải tin tôi.

- Tớ tin là cậu bắt cậu ấy nhuộm tóc hay làm gì đó, đây là cái tớ tin cơ! - Karla lại giở giọng trêu chọc.

Thêm nhiều người nữa quay về cột mốc. Họ chạm tay vào cây, rồi đứng tụ tập quanh đó, bàn tán, cười đùa.

Thầy Sirk thối còi.

- Trò chơi kết thúc! - Thầy tuyên bố.

- Hẹn đến dịp này năm sau.

Mọi người hồ hởi vỗ tay. Tất cả chúng tôi đều vui mừng vì trò chơi đã kết thúc. Bọn trẻ bắt đầu tán ra về thành từng nhóm hai hoặc ba người.

- Có ai nhìn thấy Lucas không? Tôi lo lắng hỏi.
- Tôi có trông thấy Lucas lúc chạy về đích. - Kris đáp.
- Cậu ấy có sao không? - Tôi vội hỏi lại.

Kris nhún vai:

- Theo tôi thì ổn.
- Có lẽ cậu ấy đã về chạm đích trong khi chúng ta mãi nói chuyện và đã bỏ đi. - Sara nói.

Thế thì tốt, tôi thầm nghĩ. Lucas không sao. Có lẽ năm nay Pete không bắt được ai.

Mình phải xin lỗi Lucas, tôi thầm quyết định. Và cảm ơn cậu ấy nữa.

Và cả giải thích lý do mình tránh mặt cậu ấy trong suốt thời gian vừa rồi.

Mọi người túa ra khỏi rừng cây ngày càng đông. Một số người khua đèn pin lên hét to:

- Hẹn năm sau nhé Pete!

Tôi chào tạm biệt Sara, Kris và Karla rồi đi bộ về nhà. Thật là một đêm kinh khủng. Nhưng đã qua rồi! Tôi nghĩ bụng.

Mặc dù đang đi một mình trong bóng tối, tôi cũng không cảm thấy sợ. Tôi không thấy sợ bất cứ cái gì nữa! Tôi cảm thấy thật hạnh phúc.

Không còn Pete nữa!

Sáng thứ hai tôi đi len qua đám đông tụ tập trên đại sảnh để mất tìm Lucas. Tôi không thấy cậu ấy nên đành vào lớp.

- Tôi hy vọng cậu và David nói chuyện thẳng thắn. - Megan cất giọng giễu cợt.
- Cậu ta sẽ đồng ý với tôi. - Tôi khẳng định. - Rồi cậu xem.

Nhưng David không xuất hiện. Hồi chuông thứ nhất vang lên và cô Hartman đã đóng cửa lại. Chỗ ngồi của David trống không.

Cậu ta ở đâu nhỉ?

Một cậu bạn thì thầm gì đó với Megan. Cô ấy liền quay sang tôi.

- Ai đó nghe tin David phải vào viện. - Megan thì thầm. - Cậu có nghĩ là...

Tôi gật đầu. Tôi nghiệp David.

Tan học tôi và Sara đi ngang qua sân bóng chày phía sau trường Shadyside đang thi đấu với Hartsdale. Cả ngày hôm nay tôi chưa trông thấy Lucas. Tôi không thể không nói chuyện với cậu ấy ngay.

Chúng tôi ngồi vào hàng ghế khán đài xem trận đấu. Lucas đang đứng ở vị trí giao bóng. Cậu ấy ném quả bóng qua mặt đối thủ đội Hartsdale.

- Kris bảo cô ấy nghe nói David không sao. - Sara rỉ tai tôi. - Cậu ấy sẽ được ra viện ngày mai.

- Có chuyện gì xảy ra với cậu ta vậy? - Tôi hỏi.

- Tôi không rõ lắm. Hình như bị vi rút hay cái gì đó...

- Tôi đã bảo cậu ta là Pete mà! Chính điều đó làm cậu ta ốm đấy!

- OK, OK.

- Phát bóng lần ba! - Lucas nhằm thẳng bóng vào cầu thủ thứ nhất của đội bạn. Tôi và Sara cùng vỗ tay.

- Cậu định nói gì với Lucas? - Sara tò mò hỏi khi chúng tôi chăm chú theo dõi trận đấu.

- Tôi không biết nữa. - Tôi đáp. - Chắc là tôi phải giải thích về việc hiểu lầm. Giờ thì việc đó có vẻ ngớ ngẩn quá.

Shadyside thắng Hartsdale với tỷ số 5 : 3. Tôi đứng quanh quần gằn sân bóng chờ Lucas đi ra.

Sara hích tôi một cái.

- Tôi nghĩ là cậu muốn cảm ơn cậu ta một mình. Gọi lại cho tôi biết chuyện mọi chuyện nhé!

- OK! - Tôi đồng ý.

Sara làm một động tác vẫy tay rất kịch rồi bỏ đi.

Lucas thông thả từ sân bóng đi ra. Cậu ấy kê cây gậy bóng chày của mình lên vai. Đôi bao tay da chơi bóng treo lủng lẳng một đầu gậy.

- Chào. - Tôi lên tiếng.

- Chào. - Cậu ấy đáp lại rồi cười. - Trốn tìm ra trò đấy chứ nhỉ?

- Ừ. Tôi đáp.

Chúng tôi sánh bước về nhà.

- Cậu không sao chứ? - Lucas hỏi. - Cậu có bị đau hay làm sao không?

- Tôi khỏe. - Tôi trả lời. - Còn cậu? Cậu ổn không?

- Rất ổn. - Cậu ấy cười đáp.

Lucas bỏ mũ đội đầu ra, một đám tóc loà xoà đổ xuống trán cậu ấy.

Cậu ta đẹp trai đấy chứ, tôi thầm nghĩ. Sao trước đây mình không thấy thế nhỉ?

Tôi hít một hơi dài. Đến lúc xin lỗi rồi đây.

- Lucas này - tôi không thể tin nổi những gì cậu đã làm cho tôi. Pete chắc chắn sẽ tóm được tôi nếu không có cậu.

- Không có gì đâu. - Lucas nhún vai đáp, đội lại chiếc mũ lên đầu.

- Nhưng lại là việc lớn với tớ. Đặc biệt là vì... ừm... tớ đã không được tốt với cậu lắm.

- Cậu luôn lảng tránh tớ. - Cậu ấy nói. - Tớ đã nhận ra điều đó.

- Ừ, cậu biết không, tớ có thể giải thích. - Tôi đáp ứng. - Tớ... tớ đã nghĩ...

Tôi ngừng lại.

- Thật ngớ ngẩn là tớ lại xấu hổ khi phải nói ra lúc này.

Chúng tôi băng qua đường. Cậu ấy chăm chú nhìn tôi, đợi tôi nói tiếp. Về mặt cậu ấy tạo ra hết sức thân thiện khiến tôi quyết định nói tiếp.

- Ừm, tớ đã nghĩ cậu là Pete.

Lucas cười phá lên.

- Cậu nghĩ tớ là Pete á? Tại sao?

Bây giờ lại càng ngượng hơn đây. Làm sao mà tôi có thể thú nhận việc đã cùng David đi theo dõi cậu ấy.

Không được, tôi thầm nghĩ. Có thể tôi thích tiếp cận hiện thực song không có nghĩa là tôi thích tiết lộ cả ra.

- Ừm, tại vì một buổi tối tình cờ tớ đi ngang qua nghĩa trang và thấy cậu ở đó. Cậu đang đào giun và tớ cho rằng đó là Pete đang tìm kiếm thức ăn.

Giờ thì Lucas còn cười to hơn.

- Thế, - tôi nói tiếp. - cậu đang làm gì lúc đó?

- Tớ đào giun. Cậu biết đấy, những con vật ngo ngoậy ban đêm ấy. Nhưng không phải để ăn. Mà là để câu cá.

- Ôi. - Tôi thờ phào.

- Câu cá à? Sao tớ không nghĩ ra nhỉ?

Nhưng chợt tôi nhớ ra một chi tiết lạ nữa.

- Tớ có thể hỏi cậu một điều nữa không? - Tôi ngập ngừng hỏi.

- Có phải cậu đã đến cửa sổ nhà tớ đêm hôm đó và nhìn vào không? Tớ nghĩ là đã trông thấy cậu...

Cậu ấy lại cười.

- Tớ đã làm thế. Tớ đi đào giun về ngang qua nhà cậu và chợt nghe thấy tiếng hét dữ dội...

Tiếng hét ư? À phải. Tất nhiên rồi.

Baby đã hét.

- Và tớ nghĩ là có thể cậu gặp rắc rối. Tớ thấy ánh đèn và chạy lại cửa sổ để xem xem cậu có sao không.

- Sau đó bố mẹ tớ về. - Tôi nói nốt. - Lúc đó chuyện gì xảy ra với cậu?

- Tớ thấy kỳ kỳ khi đi nhòm qua cửa sổ nhà người khác nên tớ chạy đi.

Chúng tôi rẽ sang phố Fear cùng cười phá lên. Bầu trời nhanh chóng tối sầm. Tôi để ý thấy rất nhiều lần như vậy ở phố Fear.

Tôi ngừng cười để thở. Lucas vẫn tiếp tục cười.

Tiếng cười của cậu ấy ngày một to hơn. Kiểu cười đó làm tôi thấy là lạ.

Không phải kiểu cười sung sướng hay buồn cười. Nghe có vẻ khàn khàn và cáu kỉnh như thể cậu ấy bị mắc chứng cảm lạnh hay gì đó.

Tôi liếc sang cậu ấy. Mặt cậu ấy trông rất lạ. Biến dạng đi.

Mồm cậu ấy nhăn nhúm thành điệu cười méo mó. Hay là cau có cũng nên?

Cây bên đường đang phủ bóng lên chúng tôi, tôi nghĩ thầm. Chắc thế nên cậu ấy trông mới đáng sợ như vậy.

Lucas nheo mắt nhìn sang tôi, tia mắt cậu ấy lấp lánh.

- Cậu biết không, - cậu ấy cất giọng bức bối. - Pete thực sự thích cậu đấy.

Tim tôi bắt đầu đập dồn lên.

Chẳng có lý do gì phải sợ Lucas cả, tôi thầm nhủ.

- Cậu đã chạy trốn khỏi Pete. - Giọng Lucas trở nên gay gắt. - Lẽ ra điều đó không được xảy ra.

- Cái gì cơ? - Tôi không hiểu.

Chợt tôi ngửi thấy mùi gì rất tệ. Thối hoắc.

Giống y như mùi thối mà tôi đã ngửi phải hôm trong rừng.

Tôi nhìn chăm chăm vào Lucas. Mặt cậu ta đã nhăn nhúm kinh khủng. Mồm cậu ta bị co kéo biến dạng khủng khiếp. Cặp mắt lồi ra, rúm rỏ. Lóp da trên gò má căng ra lòi cả xương.

Khuôn mặt kỳ dị đó há hốc miệng ra. Một mùi hôi thối phả vào mặt tôi.

- Không công bằng! - Hấn la lên tức tối. - Ta thực sự muốn mi cơ!

Hấn túm lấy tôi.

- Không! - Tôi thét lên kinh hoàng.

Đây là Pete!

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Hắn tóm chặt tay tôi, ngón tay hắn cấn sâu vào da thịt tôi. Tôi không quan tâm. Tôi hất mạnh tay ra và chạy.

- Mi không thoát nổi ta đâu! - Hắn hét lên. - Ta sẽ bắt mi! Ta không muốn Lucas - Ta muốn mi cơ!

Không lẽ nào! Tôi nghĩ thầm. Nhưng mình không thể phí hơi mà kêu la. Tôi rẽ sang hướng nhà mình chạy thực mạng.

Tôi phải chọn đường ngắn nhất. Bất kể phải chạy qua sân nhà người khác hay phải xuyên qua rừng, kể cả...

...Phải băng qua nghĩa trang. Nghĩa trang phố Fear.

Tôi nhắm thẳng hướng ấy.

Mình không thể đi lối khác, tôi nghĩ thầm. Đây là đường ngắn nhất về nhà.

Tôi ngoái cổ lại. Pete đang tăng tốc đuổi theo. Chỉ cần dừng lại một giây là "xong!", hắn bắt được tôi!

Tôi không thể do dự. Tôi chui qua cổng nghĩa trang.

Bình tĩnh nào, tôi tự trấn an. Chỉ cần đi xuyên qua nghĩa trang này là mình sẽ an toàn.

Đằng sau tôi tiếng bước chân Pete vọng đến ngày một gần.

- Bỏ cuộc đi Randy! - Hắn la to.

Hơi thở thổi hoắc của hắn trùm lên người tôi.

- Pete thích những đứa trẻ mới...

Tôi guồng chân chạy như điên. Tôi suýt nữa vấp phải một phiến đá chồi lên. Tôi vội nhảy qua một bên. Rồi lại nhảy qua một phiến đá khác, thêm một phiến nữa. Tôi đạp bừa lên cả những ngôi mộ, giẫm nát những cây hoa héo khô dưới chân.

Bất chợt một cánh tay thò ra - từ một ngôi mộ - và tóm lấy cùi tay tôi.

TRÒ CHƠI TRÒN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tôi giăng tay ra. Hoảng hốt ngoái lại.

Không phải tay ma. Chỉ là một cành cây trường xuân mọc sà ra lối đi.

Tiếng thỉnh thỉnh lại đến gần, tiến chân nặng nề của Pete.

Tôi nhảy dựng lên và lại bắt đầu chạy.

Đừng bận tâm đến những ngôi mộ, tôi tự nhủ. Không việc gì phải sợ ma. Làm gì có ma.

Ngoại trừ Pete.

Và bỗng - một bé gái trong suốt từ đâu hiện ra trước mặt tôi.

Cái gì?

Người trong suốt à?

Cô ta há miệng và phả hơi thở băng giá vào người tôi.

- Cột mốc ở lối khác cơ! - Cô ta la lên.

Tôi đứng lại chết sững.

Một con ma con gái!

Tôi quay vòng lại. Nhưng lối đó có Pete.

Bị mắc bẫy rồi!

Và tiếng nói đó lại vang lên.

Những tiếng nói đã đuổi theo tôi cả đêm hôm ấy.

- Ú... oà!

Giọng trẻ con bao quanh vây lấy tôi.

- Xong chưa, tao đến đây!

Từng đứa từng đứa chui ra từ những ngôi mộ. Những con ma trẻ con. Những vật thể xanh xao, nhợt nhạt trong suốt. Những đứa trẻ nam và nữ trạc tuổi nhau. Tất cả đều là người chết. Tất cả đều là bóng ma, lạnh toát.

- Ngươi là Hấn! - Chúng rít lên.

- Ngươi là Hấn!

Chúng vây quanh tôi, rên rỉ, la hú. Những khuôn mặt xanh mét của chúng trông rất trẻ nhưng nhăn nhúm lại vì cău giận. Chúng mặc những bộ quần áo già hơn tuổi và rách rưới - những chiếc váy dài thướt

và áo sơ mi xơ xác, những cái quần đồng phục học sinh vải đã mục.

Bọn chúng định làm gì mình đây?

Tiếng la hét của chúng ngày càng to hơn, hơi thở của chúng ngày càng băng giá hơn.

Tôi rùng mình ớn lạnh toàn thân. Tôi đảo mắt lướt nhanh một lượt khu nghĩa trang tìm đường thoát thân.

Chúng bắt đầu xô tới, khép dần vòng vây.

Bất cứ kẻ nào lảng vảng quanh cột mốc của chúng tao đều phải chết, chúng hô to như vậy.

Tôi bịt tai lại để khỏi bị điếc bởi tiếng la hét chát chúa ấy.

Tôi thử ngoái nhìn đằng sau, Pete đang đứng tựa lưng vào một thân cây, quan sát tôi. Tôi đã mắc bẫy!

Chợt một con ma phát hiện ra Pete.

- Mày thua rồi! - Con ma đó kêu lên. - Mày không được chơi với bọn tao, phải không Pete? Lũ người ngu ngốc là thứ duy nhất mày có thể thắng!

Lũ ma trẻ con nhảy nhót xung quanh tôi, trêu chọc, giễu cợt tôi.

- Mày không thể đi thoát khỏi đây! Ôi, không, mày không thể, không thể!

- Thử trốn xem! - Một con nữ thì thảo. - Tao thách đấy!

- Cứu! - Tôi gào lên. - Có ai cứu tôi với!

Nhưng lũ hồn ma quái ác hét tướng lên át tiếng kêu cứu của tôi.

- Năm, mười, mười lăm, hai mươi...

Không ai nghe thấy lời tôi.

Không ai đến cứu tôi.

Pete thì đã sẵn sàng tư thế chụp lấy tôi nếu tôi chạy.

Bọn hồn ma thì ngày càng sát lại gần hơn.

Chúng bao vây tôi từ ba phía. Phía còn lại đã có Pete.

- Bốn năm, năm mười, năm năm...

Chúng đang đếm đến một trăm?

Và sau đó thì chúng làm gì?

Chuyện gì xảy ra khi chúng đếm đến một trăm?

- Chín mươi, chín năm...

- Một trăm!

Thế đấy, tôi nghĩ thầm.

Thế là xong.

Không được, tôi tự ra lệnh cho mình. Không được bỏ cuộc.

- Ê này! - Tôi cất giọng nói với đám ma bao vây quanh mình. - Tao nghĩ là chỉ có con ma thua cuộc mới được chơi với con người. Chúng mày còn kém hơn cả Pete.

- Pete là kẻ thua! Một con ma con trai gào lên đáp.

- Kẻ thua! Kẻ thua! - Lũ ma kia nhao nhao.

- Đúng. Pete thua! - Tôi kêu to. - Hắn thậm chí không bắt nổi tao - một con người - trong trò chơi trốn tìm đêm trước!

Pete hộc lên tức giận.

- Mày nói điều! - Hắn rít lên. - Nhưng tao vẫn sẽ thắng!

Pete định nhào đến chỗ tôi nhưng con ma con trai đã chặn giữa tôi và hắn. Nó ngân nga:

Pete, Pete

Hít chân tao

Phải kiếm cho tao

Cái gì ăn được.

Thêm vài con ma khác vây quanh Pete.

- Đừng có chơi với bọn người ngu xuẩn đó nữa Pete. - Một con ma con gái trách móc.

- Phải đấy Pete! - Một con khác rít lên. - Mày thật đúng là tên thua cuộc.

- Có chuyện gì sao? Mày sợ chúng tao à Pete?

- Trông mày bây giờ có vẻ gì là sợ đâu Pete! - Tôi phụ họa. - Mày sợ phải từ bỏ thân hình con người đó phải không?

Tôi đã trông thấy Pete. Lũ ma bay lượn vun vút quanh hắn. Khuôn mặt Pete trôi ra khỏi mặt Lucas. Mồm hắn bạnh ra tức tối. Hai mắt hắn cũng lòi ra đáng sợ.

Một con ma trong đám kia xoắn lấy mũi hắn khiến Pete phải ló đầu ra khỏi thân hình Lucas.

- Pete, mẹ mày bảo mày phải ra khỏi thân hình này và về mộ mình ngay bây giờ! - Một con ma lè lưỡi trên chọc hắn.

- Đúng là mày sợ không dám chơi bọn tao rồi Pete ạ! - Cả lũ gào lên.

- Mày phải đi kiếm cơ thể lũ người trẻ con ngu xuẩn ấy sao?

Lúc này hầu như chẳng còn con ma nào để đến ý tôi nữa. Chú bắt đầu bai vây quanh Pete với tốc độ ngày càng nhanh. Từ từ từng bước một, tôi nhích xa ra khỏi chỗ chúng.

Một đứa ma con gái hô.

- Ê, Pete, bắt này! - Nó giật phăng cái đầu đang đội nguyên cả mũ và mọi thứ đi kèm của nó ra và quăng về phía Pete. Hấn bắt lấy, nhìn vào cái đầu, khiếp đảm. Cái đầu không thân bật cười khanh khách và bay trở lại gắn vào chỗ cổ cũ.

Tôi phải cố nén để không hét tướng lên. Tôi không muốn thu hút sự chú ý của bọn chúng.

Một con ma con trai dí sát vào mặt Pete rồi phả ra một tầng làn khí lạnh. Pete Rùng mình. Một ít băng sương còn đọng lại trên cằm hấn.

- Mày là Hấn, Pete! - Chúng ngân nga..

- Mày là Hấn, là Hấn, là Hấn!

Thân hình Lucas rung lên mãnh liệt. Nó co quắp lại, rung lên từng chập.

Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ?

Trong giây lát tôi trông hai thân hình - một của Lucas và một của đứa trẻ khác. Đó là thân hình hồi thối, rữa nát của Pete. Bỏ tóc rối bù, lởm đốm bạc trong trang phục nhàu cũ, tơi tả. Nhưng trong suốt đúng kiểu một con ma.

Rồi Pete lại thụt vào thân hình Lucas.

- Tao sẽ ra ngoài đây! - Pete gào tướng lên.

Nếu chạy ngay bây giờ, tôi sẽ thoát.

Không được, tôi thảm nhũ. Mình phải cứu Lucas nữa.

- Tao biết là mày sợ, Pete! - Tôi hét to. - Mày sợ những con ma khác. Thậm chí đuổi theo tao mà mày cũng sợ, trừ phi mày đang đội lột một con người!

- Đúng đây! Lũ ma tán thưởng.

- Nếu mày không tự thoát ra ngoài, chúng tao sẽ tẩy chay mày đây! - Một con ma tuyên bố.

Bọn hồn ma bay quanh Pete và Lucas. Tôi chứng kiến chúng cuốn quanh hai thân hình đó như một cơn lốc trắng và lạnh giá.

- Không! - Pete đột nhiên hét to. - Tao muốn ở lại với con người!

Lũ ma đang bay tròn xung quanh phá lên cười.

- Chúng thua cuộc dễ dàng lắm! - Một con ma hét. - Đừng có nhát gan. Hãy chơi với chúng tao đây này!

Khuôn mặt tàn nhang của Pete lộ ra khỏi đầu Lucas. Rồi cổ hấn lộ ra theo, tiếp đến là thân hình và hai cẳng chân.

Chợt phụt một tiếng lớn, một làn khói trắng xoáy vào thân hình Pete Bay lên không trung.

Hấn giẫy giụa bay vòng vòng như quần áo đang bị vò trong máy giặt.

Bọn ma xoáy hấn đi, quay về phía nghĩa trang.

Chúng dìm hấn xuống một ngôi mộ.

Ngôi mộ có khắc tên PETE JONES.

- Tao muốn chơi với Randy! - Hấn ra sức cự tuyệt. Nhưng rồi cái đầu hấn cũng chìm nốt vào lòng đất.

Cười nói vui vẻ, lũ ma ai về mộ kẻ ấy. Dường như tôi còn nghe thấy chúng nói với nhau:

- Pete là thằng nhóc con hư hỏng. Nó muốn làm Hấn mãi mãi chắc!

TRÒ CHƠI TRỐN TÌM

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Gió lạnh vụt lặng đi. Lucas và tôi thấy mình đứng lơ lửng với nhau trong khu vườn nghĩa trang tĩnh lặng.

Không thấy bóng dáng của lũ hồn ma nữa. Bóng dáng Pete cũng không.

Cứ như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra. Ngoại trừ chuyện với Lucas.

Tôi chăm chăm nhìn cậu ta. Gương mặt cậu trở nên xanh lét, gần như xanh màu lá.

Nhưng có phải của cậu ta đúng là Lucas không? Hay vẫn là Pete?

Tôi thận trọng đánh hơi. Không thấy mùi thối. Cậu ta đã trở về lại chính mình.

- Cậu không sao chứ? - Tôi hỏi.

Cậu ta vuốt vuốt tóc, cố làm nó trở lại bình thường.

- Chắc là không sao. - Cậu ta đáp. - Phù. Cảm ơn đã giúp ta thoát khỏi Pete.

- Tớ nợ cậu một mà. - Tôi nói. Tôi đảo mắt nhìn lại vườn mộ một lần nữa. Tất cả hồn ma đã biến mất. Cả Pete cũng vậy.

- Chúng ta ra khỏi đây thôi. - Tôi lên tiếng.

Lucas nắm lấy tay tôi. Chúng tôi cùng nhau run rẩy cất bước ra khỏi khu nghĩa trang.

- Cậu biết không, - Lucas nói, - cái trò trốn tìm này rất là trẻ con.

- Ừ. - Tôi đồng tình. - Chúng ta quá lớn để chơi trò này rồi.

- Chắc chắn là như thế. - Lucas hùng hồn tuyên bố. - Tớ sẽ không bao giờ chơi trốn tìm nữa.

- Tớ cũng vậy.

Và quả thực tôi không bao giờ chơi nữa.

HOÀN